

VII. SJEZD KOMUNISTICKÉ STRANY ČESKOSLOVENSKA

Klement Gottwald

Lidovou frontu

**pro obranu míru, proti Hitlerovi,
za chléb a svobodu**

Nákladem Fr. Nedvěda, Praha. - V kom s nakladatelství A. Borecký, Praha. - Tisk J. Hoffmann, Karlín

Lidovou frontu pro obranu míru, proti Hitlerovi, za chléb a svobodu

Řeč soudruha Klementa Gottwalda na VII. sjezdu KSČ dne 11. dubna 1936

11.—14. dubna 1936 konal se v Praze VII. sjezd Komunistické

strany Československa. K prvnímu bodu jeho denního pořadu

»Sjednocení dělnické třídy a pracujícího lidu k boji proti fašismu,

válce a ofensivě kapitálu« referoval soudruh Klement Gottwald.

Uveřejňujeme v této brožuře jeho referát, závěrečné slovo a reso-

luci, již přijal sjezd k tomuto bodu denního pořadu.

Soudruh Zápotocký (předseda sjezdu): Přistupujeme nyní k prvnímu bodu denního pořadu: »Sjednocení dělnické třídy a pracujícího lidu k boji proti fašismu, válce a ofensivě kapitálu«, k němuž promluví soudruh Klement Gottwald.

Soudruh Gottwald přichází na tribunu, uvítán hromadnými výkřiky delegátů v šesti řečech, celý sál povstává a sálem duní šestijazyčně »Internacionála«. A opět hromadné výkřiky: »Ať žije soudruh Gottwald!«, »Es lebe Genosse Gottwald!«, »Nech žije súdruh Gottwald!«, »Eljen Gottwald elvtárs!«, »Chaj žije tovaryš Gottwald!«, komsomolská delegace volá: »Soudruhu Gottwaldovi, komsomolské hurá, hurá, hurá!«.

Soudruh Gottwald:

»Soudruzi a soudružky! VII. sjezd naší strany schází se v době, kdy nad celým světem stahují se válečné mraky v takovém rozsahu a v takové nebezpečnosti, jako snad nikdy od skončení poslední světové války.

Ohrožení míru a boj za udržení míru.

Po okupaci Mandžuska Japonskem, po přepadení Habeše Itálií, po zavedení všeobecné vojenské povinnosti v Německu — obsazuje nyní německý fašismus Porýní, posunuje své armády těsně na hranice Francie a Belgie, připravuje zničení Československa, jakožto samostatného státu, připravuje okupaci Rakouska, Klajpedy a Litvy, snaží se vtáhnouti do svých válečných kombinací Polsko, aby si vytvořil nástupní území pro loupežnou válku proti Sovětskému svazu.

Ná Dálném východě trhá japonská vojenská kamarila kus po kuse Čínu ve snaze učiniti ze sebe neobmezeného pána Asie, připravuje boj o hegemonii na Tichém oceánu, plíží se ke koloniálním držávám Anglie, k Indii, Australii. Postupující ruku v ruce s německým fašismem a ohrožující bezprostředně hranice Sovětského svazu, připravuje japonská vojenská kamarila válku proti Americe a Anglii.

Jsou, jak řekl soudruh Stalin, dvě hlavní ohniska války: První ohnisko se nachází na Dálném východě v oblasti Japonska,

druhé ohnisko se nachází v Evropě, v oblasti Německa. Je těžko říci, praví soudruh Stalin, které z těchto dvou ohnisek je nebezpečnější, avšak obě existují a obě jsou v činnosti.

Fašismus, který svoje panství uvnitř země udržuje permanentní válkou proti vlastnímu lidu, stává se nyní přímým válečným nebezpečím pro země celého světa, řadí s válečnou pochodní v ruce, přechází k útoku na jiné národy. **Zkrocení fašistického útočnicka a udržení krajně ohroženého míru je proto centrálním úkolem dělnického hnutí celého světa, dělnických stran každé země a také úkolem strany naší.** Úspěšnost boje proti fašismu a válce, úspěšnost boje za udržení fašistickými útočnickými ohroženého míru závisí od mohutnosti odporu, od mohutnosti hnutí širokých lidových mas proti fašistickému útočnicku. A proletariát, který dnes bojuje za udržení míru, brání tím nejen své vlastní zájmy, nýbrž i zájem všech národů, celého lidstva, urychluje tím současně porážku fašismu a vytváří předpoklady svého definitivního vítězství.

Pro Československo znamená agresivní válečná politika fašistického Německa obzvláště veliké akutní nebezpečí. Jestli by se podařilo Hitlerovi uskutečnit jeho plány, znamenalo by to pro český lid ztrátu jeho národní nezávislosti. Znamenalo by to pro německý, polský, maďarský lid zostření sociálního a politického utlačení pod knutou fašistických diktatur. Znamenalo by to pro Slováky i pro Ukrajince návrat nechvalně známého jařma maďarské gentry. A pro všechny národy Československa, pro všechny lid znamenají plány Hitlerovy války se všemi jejími důsledky, se všemi oběťmi. Jedná se zkrátka a dobře, soudruzi, pokud jde o Československo, o osud jeho národů, o osud všeho pracujícího lidu! Je jasno, soudruzi, že náš sjezd se musí v prvé řadě zabývat touto osudovou otázkou všech pracujících Československa, neboť tato otázka hýbe ne statisíci, nýbrž miliony, a my bychom nebyli komunistickou stranou, nebyli bychom revolucionáři, kdybychom k této, masami hýbající otázce, se chovali pasivně, nezaujímalí stanovisko, kdybychom řekli, že do této věci nám nic není! Naopak, naši povinností je, abychom do této otázky aktivně zasáhli.

Posice KSČ v obraně lidu a republiky proti Hitlerovi.

Jaká je naše posice, posice komunistické strany, k otázce ohrožení Československa německým fašismem? Je potřeba velmi jasně a nedvojsmyslně prohlásit: **Posice komunistické strany ve věci ohrožení Československa hitlerovským fašismem je posicí obrany Československa proti Hitlerovi, obrany Československa proti fašismu.** Proč jsme tak nemluvili, řekněme, před čtyřmi lety, a proč mluvíme dnes o obraně republiky proti fašismu? Inu, prostě z toho důvodu, že před čtyřmi lety Československo zahraničním fašismem ohroženo nebylo. To je hlavní důvod. Před čtyřmi lety ještě Francie a s ní Československo stály ve frontě těch, kteří připravovali úklady a útoky na Sovětský svaz. Je známa dlouholetá historie zahraniční politiky Československa vůči Sovětskému svazu. Samozřejmě, že tehdy za takové situace komunistická strana nemohla

stavěti otázku obrany republiky. Dnes je situace jiná. Dnes vládne v Německu Hitler, dnes Hitler v Německu staví na denní pořádek otázku násilného, krvavého válečného předělení Evropy a předělení světa, při čemž ostří svého útoku namíruje nejen proti Sovětskému svazu, ale i proti malým národům a státům střední a východní Evropy. Pod touto hrozbou německého fašismu, hlavně pod touto hrozbou Hitlerovou, ne z nějakých idealistických nebo humanistických důvodů, změnila se posice Francie, změnila se posice Československa vůči Sovětskému svazu. Dnes Československo a Francie podporují do určité míry, byť i s výhradou, byť ne důsledně, mírovou politiku Sovětského svazu. Dnes se Francie a s ní Československo vzdaly, byť i s těžkým srdcem, ale přece jenom se vzdaly bláhových nadějí, že je možno na Sovětském svazu něco utrhnout. Dnes zkrátka a dobře je posice Československa v mezinárodní konstelaci poněkud jiná. A konečně stačí si představit, co by (v »Rudém právu« konfiskovány dvě řádky) znamenalo podrobení Československa Hitlerovi, co by znamenalo podrobení Rakouska Hitlerovi — stačí si to představit a musí být na první pohled jasno, jakou posici musí Komunistická strana Československa k otázce boje proti německému fašismu zaujmouti.

Proč jsme pro obranu republiky proti Hitlerovi?

Jsou lidé, odvolávající se dokonce na Lenina, kteří říkají, že podobná posice, posice obrany republiky proti německému fašismu, je protileninská. Odvolávají se na Lenina a na jeho stanovisko proti sociálšovinismu ve světové válce 1914—1918. Ano, Lenin v letech 1914—1918 ostře bojoval proti sociálpatriotickému stanovisku obrany vlasti, ostře potíral názory o tom, že ve válce z let 1914—1918 byl rozdíl mezi tou nebo onou skupinou imperialistů. A to bylo také úplně správné. Ale Lenin také současně polemisoval s těmi, kteří hodnocení charakteru války 1914 chtěli přenášeti na všechny v budoucnosti možné války tvrzením, že žádná budoucí válka v Evropě již nemůže být jinou než válkou, v níž mezi jednotlivými bojujícími státy není rozdílu. Je jasné, že dnes, v roce 1936, je situace jiná, než byla v roce 1914, a že dnes platí to, co za možné považoval Lenin, když varoval soudruhy, aby pro všechny věky brali měřítko z r. 1914.

Dnes existuje Sovětský svaz, největší bašta, opora míru. V roce 1914 toho nebylo. Dnes, v roce 1936, existují fašistické státy, existuje především ve střední Evropě fašistický stát, Hitlerovo Německo, jehož doktrínou, pokud jde o zahraniční politiku, je válečná expanse, diskriminování malých národů a států, teorie o nutnosti pogermánštění, pohitlerovštění malých národů a expanse proti Sovětskému svazu. Dnes existuje řada malých států, které jsou bezprostředně vystaveny útočnosti fašistického útočnicka a jimž hrozí ztráta státní a národní nezávislosti. A konečně máme dnes velké kapitalistické státy, jako je Francie, které pro tento moment nemají zájem na válečném konfliktu. Proto je dnes úplně falešně označovat všechny státy jako útočnické. Zdůrazňuji, soudruzi, zejména tu okolnost, že ve všech útočných plánech fašistického Německa a militaristického Japonska hraje převážnou úlohu Sovětský svaz jako objekt, jeho

cíl napadení útočnický. A již tento fakt sám ukazuje, že v příští válce nebude možno postupovat tak, jako tomu bylo v roce 1914. (V »Rudém právu« byly konfiskovány tři řádky.) Ale když toto Československo půjde dočasně po boku Sovětského svazu proti Hitlerovi, pak stačí jen si toto představit, aby bylo jasné, jak je nebolševické přenášeti stanoviska z r. 1914 na rok 1936 a říkat, že není vůbec žádného rozdílu mezi tím nebo oním kapitalistickým státem v příští válce.

Ne třídní mír, ale třídní boj.

Druhá námitka, kterou nám činí někteří lidé. Říkají: Postavíte-li se na pozici obhajoby republiky proti fašismu, pak nutně se dostáváte na pozici třídního míru, nutně se dostáváte na pozici třídní spolupráce, nutně se dostáváte na pozici sociální demokracie. Není sporu o tom, soudruzi, že obrana republiky proti fašismu může být vykládána jako třídní mír s vlastní buržoasií, může být vykládána jako reformismus, sociálpatriotismus. Ale nemusí tomu tak být a komunisté takový výklad otázky také nedávají. Jednoduchá úvaha nám osvětlí, že obhajoba republiky proti fašismu neznamena hradní mír s vlastní buržoasií, že skutečná obrana nemůže ani znamenat třídní mír. Podívejte se, jaké jsou předpoklady skutečné obrany země proti fašismu. Z a prvé splnění sociálních a hospodářských požadavků pracujícího lidu měst i venkova.

»Za druhé svobodu, větší demokratická práva, demokratisaci celého režimu, neboť jak je možno bránit republiku, proměňuje-li se v kriminály?

Za třetí je třeba dát lidu nacionální práva, nacionální zrovnoprávnění všech národů Československa. Jak je možno bránit republiku... (Konfiskace.)

Za čtvrté demokratisaci armády, očistění armády...« (Konfiskace.)

To jsou ty čtyři základní, hlavní podmínky obrany republiky proti fašismu. Co dělá buržoasie a jak se staví k těmto otázkám? Je proti! Z toho plyne, že jedině třídní boj proti buržoasii v těchto věcech může prosadit podmínky skutečné obrany republiky.

Dále, soudruzi! Jak se může Československo, exponovaný malý stát, udržet proti Hitlerovi? Jedině v těsném spojení se SSSR, s jeho Rudou armádou, s jeho mírovou politikou. Jedině ve spolku se zemí sovětů. Co dělá reakce u nás a všude jinde? Štve proti SSSR, žádá rozvázání smlouvy se Sovětským svazem. Co dělají různé elementy z řad tak zvané »levé« buržoasie? Kolísají. Jsou také ochotny zrušit smlouvu se SSSR. A co z toho plyne, soudruzi? Že jedině třídním bojem proti buržoasii neústupným bojem proti reakci, odhalováním kolísání tak zvané levé části buržoasie je možno pracovat pro obranu republiky proti fa-

Označený citát je z řeči poslance J. Švermy v poslanecké sněmovně dne 21. dubna 1936.

šismu. Tedy žádná idyla třídního míru, žádné objímání se s tak zvanými vlastenci, nýbrž nejostřejší boj za požadavky, spojené se skutečnou obranou republiky proti fašismu.

A v případě války, soudruzi? Jak ji buržoasie povede? Jak povede válku? Dejme tomu, že Hitler Československo napadne.

»Na prstech si můžeme spočítat již dnes tuto úlohu. Především to bude pro ni kšeft, za druhé bude chtít úplně spoutat lid. (Konfiskace.) Vedení války proti Hitlerovi, má-i být úspěšné, musí být vedeno právě opačným způsobem. Tato válka může být vedena pouze na třídním podkladě, po vzoru Jakobínů. To znamená dát lidu svobodu, dát lidu možnost, aby v závodech, v úřadech, armádě a všude jinde kontroloval, vyhazoval reakcionáře, zrádce, skryté a zjevné agenty Hitlera.«

To znamená dát lidu chleba, splnit všechny jeho požadavky. Jen za těchto podmínek, jen takovými metodami vedená válka proti Hitlerovi může vést k úspěchu. A vše to, soudruzi, jsou otázky třídního boje a nikoliv třídního míru!

Samostatná třídní politika dělnické třídy ve všem.

Soudruzi, zdržují se u tohoto problému tak podrobně proto, abych prokázal, že není pravda, tvrdí-li někdo, že obrana republiky proti fašismu musí nutně znamenat třídní mír, vede nutně k reformismu a k sociálpatriotismu. Naopak. Politika skutečné obhajoby republiky, skutečné obhajoby míru dnes, a politika skutečné (V »Rudém právu« byly konfiskovány dvě řádky.)

A ti lidé, kteří nám radí, abychom my, komunisté, dogmatičticky, slepě stáli stranou ve věci, která se dotýká doslova osudu všech národů Československa, kteří nám doporučují, abychom řekli: »Nám je to fuk, ono je to v Praze jako v Berlíně jestli to bude tak nebo onak, ono to bude všechno jedno« — nuže, těmto lidem prohlašujeme, že na jejich »radu« nic nedáme a podle ní se řídit nebudeme. (Potlesk.)

Co je hlavní? Hlavní je, abychom v této otázce, velmi složité, my, komunistická strana a celá dělnická třída, měli svou vlastní, samostatnou třídní politiku, třídní linii. Jako na vše, co je také pod sluncem, tak i na věc obrany republiky se musíme dívat ne s hlediska zájmů »všec«, nýbrž s hlediska zájmů pracujícího lidu (potlesk), s hlediska zájmů dělnické třídy (v »Rudém právu« konfiskována 1 řádka). To je také nejlepší vodítko v těchto spleťtých, komplikovaných, nejednoduchých otázkách: vidět všechny tyto věci se stanoviska zájmů dělnické třídy, ke každé konkrétní věci, s tímto problémem související, přistupovat jen a jen s tohoto hlediska. To je záruka proti oportunistu, proti nebezpečí, že bychom se ocitli na jedné linii s reformismem a sociálpatrio-

Označený citát je z řeči poslance J. Švermy v poslanecké sněmovně dne 21. dubna 1936.

fismem. Nedbali-li bychom zájmů dělnické třídy, dostali bychom se nutně na platformu sociálpatriotismu. Ale budeme-li toho dbát a zamícháme-li se aktivně do této věci, která hýbe miliony, může se nám podařit mobilisovat tyto miliony, uvést je do pohybu. Co je snahou buržoasie? Co je snahou třídního nepřítele? (V »Rudém právu« konfiskováno 8 řádek.) Isolovat reakci (Potlesk.) To, soudruzi, je naše posice v otázce obrany republiky.

Boj proti pomocníkům Hitlera v Československu.

V této souvislosti bych se chtěl dotknouti ještě jedné věci. Bezprostředním úkolem dělnického hnutí u nás v Československu i v mezinárodním měřítku je udržet mír. V souvislosti s politikou Hitlerova Německa vidíme v Československu, že veškerá reakce (nejen Kramář, nýbrž i veškerá reakce) bez rozdílu národností, ať již má různé názory v demokracii, v jednom je si zajedno: v odporu proti přátelství vůči Sovětskému svazu a ve snaze přiblížit Československo fašistickému Německu. Soudruzi, velmi mnoho v našem boji proti válce a za udržení míru a v případě války za porážení Hitlera závisí od toho, nakolik se nám podaří již dnes, teď, ihned, tyto hlasy zrůdců, agentů Hitlerových umlčet, jejich nositele v národě izolovat a připravit jim porážku. Nesmíme si to, soudruzi, vůbec představovat příliš jednoduše. Kdyby člověk soudil podle nálady, která je mezi lidmi dnes, tak by řekl: Je utopie, je šílenství, jestli Stříbrný nebo Kramář myslí, že to stouknou s Henleinem, odtrhnou nás od Sovětského svazu a povlečou nás do Berlína. Zdálo by se, že takový člověk by se v Praze nesměl na ulici ani ukázat. Ale věc není tak jednoduchá. Podívejte, oni již dnes proti Sovětskému svazu bohapustě šlou, ačkoliv každý, zejména malý český člověk cítí, že vlastně v tom Sovětském svazu je hlavní opora jeho národní existence. A oni přece si mohou dovolit na Sovětský svaz štvát, na ulici chodí, schůze dělají a nejsou vždy vypískáni. My se z tohoto musíme, soudruzi, učit. Oni přirozeně nebudou dělat obrát z dneška na zítřek. Oni nepůjdou do Berlína s hakenkreuzerskou fanglí, s muzikou a průvodem. Ale oni připravují nenáhlou změnu celé linie zahraniční politiky a budou k tomu používat velmi nebezpečných argumentů, se kterými musíme počítat a které již předem musíme mezi lidem potírat. Oni již teď říkají — teď zatím méně hlasitě, ale jistě to budou později řívat: Podívejte se, ten Hitler má spadeno na Sovětský svaz, on to znovu a znovu tvrdí, přísahá, dokazuje a my tomu konec konců věříme. On má spadeno na ty bolševiky. Nač my, malé Československo, bychom si páčili prsty, nač my máme Sovětskému svazu tahat kaštany z ohně? Proč my bychom se nemohli dohodnout s Hitlerem, ať nám dá pokoj a ať si to se Sovětským svazem vyřídí? My přece s tím nemáme nic společného, my budeme mít pokoj a jak si to Hitler vlastně s bolševiky vyřídí, je jejich věc, jen když my, malí Češi, budeme uchráněni války. Věřte, soudruzi, že u toho »malého českého člověka« bude takový argument hodně působit. Ve skutečnosti přirozená věc je, že jakákoliv kapitulace před Hitlerem znamená jen zesílení jeho útočnosti a znamená také zesílení jeho útočnosti proti Československu. Dobře, Hitler jistě teď dává tady Henleinovi pokyn, aby dělal loyálního, aby dostal styk s pravým křídlem české buržoasie, aby se s nimi do-

hodl. Na čem? Na osvobození Němců v Sudetech? Ne, ale na tom, odvrátit Československo od Sovětského svazu, přivést k Berlínu. Jakmile jednou Československo bude zbaveno opory Sovětského svazu, jakmile se jednou dostane do drápů fašistického Berlína, pak je to již začátek jeho konce. Přinejmenším by to znamenalo, že jednoho krásného dne by nás pod komandýry hakenkreuzerských štábů chtěli hnát na sovětskou Ukrajinu. (Výkřik: »My je nepustíme!«) Na každý pád by to znamenalo vtažení Československa do války, jako lancknechta fašistického Německa. A kdyby to měl Hitler vyhrát — jako že to nevyhraje — pak by nakonec Československo přes své lancknechtské služby také zařvalo.

My, soudruzi, musíme všechny tyto věci již dnes velmi jasně lidu říkat, aby se české reakci, českým fašistům nepodařilo přervat smlouvu se Sovětským svazem, vtáhnout Československo do područí Berlína. My musíme dovést vytvořit takovou pogromovou náladu proti nim, jakožto proti velezrádcům, jakožto proti agentům Hitlerovým, tak, aby se nemohli odvážit své plány uskutečnit a aby v případě, že by se toho přece odvážili, riskovali při tom krk.

Boj proti fašismu a útokům kapitálu.

Těsně spojená se zahraniční politikou Československa je vnitropolitická situace. Máme v Československu poměrně široký, reakčně-fašistický blok. Mezi buržoasií všech národů, mimo vládu i vně vlády. V tomto bloku je mnoho protikladů, mnoho třenic, ale to, co je nejvíce spojuje, v čem více méně jsou zajedno, je otázka zahraniční politiky, linie » pryč od Moskvy, blíž k Berlínu«, a jejich nenávisť vůči dělnickému hnutí, jejich chuť hnát to útokem proti dělnickému hnutí. Nejen na komunistickou stranu, nýbrž na celé dělnické hnutí vůbec.

V prosinci minulého roku při presidentských volbách jsme viděli malou ukázkou činnosti a úmyslu tohoto reakčně-fašistického bloku. Tehdy ještě reakční buržoasie více méně se přepočítala, přeceňovala své síly a podceňovala síly protifašistické. Ačkoliv s naší strany byly udělány jen některé nerozhodné a nesmělé pokusy, povolání na pomoc ulici, povolání na pomoc lid, dání lidu možnost zamíchat se do zákulisních piklů a čachrů, přece jen buržoasní reakce poznala, že ještě není doba pro to, aby mohla své plány plně provést a proto v poslední chvíli couvla. Ale, soudruzi, bylo by omylem myslít, že se vzdala svých plánů, nebo že své pokusy nebude opakovat. Naopak. Politika vůdců sociálnědemokratických a českých socialistů, kteří přes naše návrhy nevyužili příležitosti k tomu, aby desorientovanou reakci hnali do kouta, tato politika měla za následek další zesílení, další výboje reakce. A nebezpečí opakování se prosince 1935 je stále větší a tím větší, že příští výpady reakce budou důkladněji připraveny. Tou měrou, jak roste nebezpečí války, tou měrou, jak roste nebezpečí útoku Hitlera, tou měrou roste nebezpečí reakce, která se snaží o dohodu s Hitlerem. A fašistická diktatura v Československu, která by byla podporována Henleinem, by vedla útok nejen na komunistickou stranu, ale na celé dělnické hnutí, znamenala by přiblížení se k Berlínu a zařazení se Československa do válečné fronty německého fašismu.

Pokud se týká sociální a hospodářské situace pracujícího lidu, máte, soudruzi,

částečné cifry v písemné zprávě ÚV. Nebudu je opakovat. Stačí říci pro celkovou charakteristiku to, že přes určité oživení výroby a určitý vzestup počtu zaměstnaných dělníků, se celkem situace dělnické třídy a pracujícího lidu nezlepšuje. Nezaměstnanost neklesá, mzdy nestoupají, podpory nezaměstnaných jsou snižovány, politika kartelů a monopolů vede k zdražování. Situace pracujících rolníků není lepší. Co se změnilo v posledním roce, to je vzestup zisků kapitalistických společností. V tomto směru buržoasie skutečně dovedla vykonat velký kus práce.

Je možno se bránit a ubránit!

Soudruzi, úkolem našeho sjezdu je, aby dal odpověď na otázky, které dnes visí na rtech staniců a staniců. Na otázku, zda je možno udržeti mír a obhájit lid a republiku před fašistickým útočníkem. Zda je možno udržeti a rozšířiti demokratická práva, předejiti fašistické diktatuře. Zda je možno vybojovati a docíliti zlepšení sociálního postavení lidu. Náš sjezd musí dáti odpověď: **Ano! Je to možno za předpokladu, že bude překonán rozkol dělnické třídy (Potlesk.), vytvořena jednotná fronta dělnických stran a organizací. Je to možné, když bude překonána odborová roztržičnost a vytvořena jednotná odborová organizace. Je to možné, když bude překonána izolovanost dělnické třídy zejména od rolnických mas a ostatních středních vrstev a vytvořena široká lidová fronta. (Potlesk.) Je to konečně možné, když politika dělnické třídy nebude určována zájmem buržoasie, když nebude těmto zájmům podřizována, nýbrž když dělnická třída si prosadí svoji samostatnou třídní politiku.**

Prosadit jednotnou a lidovou frontu za každou cenu.

Soudruzi a soudružky! Poněvadž víme a jsme přesvědčeni, že jedině semknutím všech sil dělnictva a všeho pracujícího lidu možno čeliti hrozcím pohromám a nebezpečím, proto také dnes na našem sjezdu stavíme před dělnickou třídu, před naši stranu úkol, prosadit jednotnou a lidovou frontu za každou cenu. (Potlesk.) Jistě si mnozí z vás všimli, že v návrhu resoluce k 1. bodu denního pořádku našeho sjezdu je tato formulace: »Za každou cenu.« Já bych chtěl říci několik slov na účet této formulace. My v historii strany jsme měli často polemiky na téma »jednota za každou cenu«. Pokud někteří si představovali uskutečnění jednotné fronty »za každou cenu« tak, že přestáváme býti komunisty, pak jsme je potírali a také jsme je potřešli. Je teď tedy samozřejmé, že se nám nejedná o to, abychom uskutečnili jednotnou frontu tak, že přestaneme býti komunisty. Už proto ne, poněvadž tak není možno vůbec uskutečniti jednotnou frontu. Roztržičnost dělnictva, roztržičnění dělnické třídy povstalo právě v důsledku spolupráce s buržoasií a není možno likvidovati tuto roztržičnost tím, že by ona část dělnictva, která stojí na pozici třídního boje, přešla na pozici třídní spolupráce. Tak u nás heslu uskutečnit, prosadit jednotnou frontu za každou cenu není možno rozuměti.

Ale my chceme tímto velmi důrazným postavením otázky jak mimo stranu, tak i dovnitř strany zdůrazniti svoji neochvějnou vůli, že děj se co děj, my, komunisté, neochvějně půjdeme za myšlenkou jednoty, budeme ji snažit se uskutečniti, budeme se jí snažiti prosaditi a prosadíme. (Potlesk.) My to říkáme v návrhu našeho usnesení sjezdového tak ostře a důrazně proto, abychom předem vyrazili z rukou zbraň těch, kteří někdy tvrdí — jak jste na příklad nyní v posledních týdnech slyšeli — že komunisté se vzdávají jednotné fronty just proto, poněvadž jim to »Gottwald nařídil«. My to chceme, soudruzi, ale také říci do našich vlastních řad, aby každý náš soudruh byl si vědom, že když strana, je-li to nutno, vyspravuje oportunistické chyby, když musí zostřiti svůj postup proti reakčním vůdcům sociální demokracie, když musí dělat ten nebo onen taktický krok — že to nikterak neznamena vzdání se myšlenky jednotné fronty, že dosažení akční jednoty dělnictva chceme skutečně za každou cenu. (Potlesk.)

Saboláž odpůrců jednoty nutno překonat.

Vedení sociální demokracie české i německé, i vedení českých socialistů, přes všechny naše opětovné nabídky jednotné fronty zůstává dosud v řadách odpůrců akční jednoty dělnické třídy. Setrvávají na této pozici, přes to že jistě sami vědí, jak choulostivá, jak vratká je vlastní pozice socialistických stran, v jaké slepé uličce se tyto strany nacházejí, do jaké slepé uličky ony dělnictvo přivedly a že v případě generálního útoku reakce půjde nejen o nás, o komunisty, nýbrž také o socialistické dělníky, o socialistické organizace. I když sociální demokrat Bechyně a podobní by snad dostali pění, socialistické dělníky v každém případě by očekával stejně jako nás přinejmenším koncentrační lágr. Soudruzi, my musíme dovésti masám socialistických dělníků přivésti plasticky před oči, do jaké situace byli oni svými vůdci zavedeni a co nutně bude znamenati další odmítání jednotné fronty. My, soudruzi, toto umění dosud dobře neovládáme.

Podívejte se, když vezmeme sociálnědemokratický argument, že nemohou přistoupiti na jednotnou frontu s námi proto, poněvadž by museli vystoupiti z vlády. Když tento argument před socialistickým dělníkem do všech důsledků rozeberete, musí býti každému jasno, že tento argument mluví právě proti celé politice vládních socialistů. Oni prý nemohou s námi společně postupovat, poněvadž by jinak museli z vlády. Ale je notoricky známo, že agrárníci společně postupují a konspirují s kdekjakým reakčním irredentistickým lumpem, že se pokusili v prosinci o malý puč a přece nejdou z vlády a přece jim nevaří nic, že sedí se socialisty ve vládě. Proč tedy nemohou socialisté dělat jednotnou frontu s komunisty? Jak je možno si to vysvětliti? Je možno vysvětliti si to jen tím, že v koalici je diktatura agrárníků, v koalici vedou reakcionáři a výsledek je vždycky stejný. Znovu a znovu se ta historie opakuje, při každé příležitosti, když se jedná o útok na hospodářská a politická práva pracujícího lidu. Vždycky vládní socialisté odmítnou jednotnou frontu, odmítnou proti tomu bojovati pod titulem: »Nemůžeme, museli bychom z vlády« — a vždycky reakce a buržoasie prosadí svou. Byly zhoršovány podpory v nezaměstnání. Řekli jsme sociálním demokratům: Bojujme společně proti tomu. Oni odpověděli: Ne, my nemůžeme.

Byla zhoršována ochrana nájemníků. Řekli jsme: Bojujme společně proti tomu. Oni odpověděli: Ne, my nemůžeme. A agrárníci prosadili svou, ochrana nájemníků padla. Na jejich vlastní kůži lezou agrárníci do závodů, vhnějí lidi do žlutých organizací. Řekli jsme: Nedejme si to libit, bojujme společně proti tomu, nepřipusťme takovou Janečkárnu. Oni odpověděli: Ne, my nemůžeme, jsme ve vládě, v koalici s agrárníky. A tak to chodí stále a stále, při každé příležitosti. Výsledek je ten, že páni dostanou, co chtějí, a dělníci na to doplácí.

Je, soudruzi, jasné, kam to může jít. Je jasné, že to nemůže nikde jinde skončit než tam, že jednoho krásného dne — až to bude mít fašistická reakce připraveno, pěkně zformováno mezi sebou, až na druhé straně dělnická třída na základě neustálého odmítání jednotné fronty socialistickými vůdci bude ještě více desorientována — že pak páni řeknou: Tak, teď už se s vámi vůbec párat nebudeme a zatočíme s vámi podle svého: »Mouřenín vykonal svoji povinnost a může jít.« Zkrátka a dobře, soudruzi, politika, kterou vedou vůdcové sociálnědemokratičtí a národněsocialističtí, ta se stanoviska dělnické třídy nevede nikam jinam než do slepé uličky. Oni budou tak dlouho poslouchat, oni budou tak dlouho dělat, co buržoasie bude chtít, až jednou budou sami reakcí zmáčknuti.

Vládní socialisté neprávem tvrdí, že my, komunisté, činíme jejich vystoupení z vlády pod m í n k o u jednotné fronty. My, komunisté, o vládní účasti socialistů v koaliční vládě s buržoasií, o jejich vládní činnosti máme své velmi vyhraněné názory. My tuto politiku neschvalujeme, my ji považujeme za škodlivou dělnictvu, my jsme přesvědčeni, že tato politika není hrází proti fašistickému nebezpečí, že ona mu naopak pomáhá uvolňovat cestu. Ale přes to nečiníme jejich vystoupení z vlády pod m í n k o u jednotné fronty. Vůči jejich argumentu, že kdyby se zúčastnili s námi jednotné fronty, by chtěl nechtěl museli z vlády vystoupiti, čímž automaticky tam přijdou reakcionáři a fašisté, bychom mohli říci: Podívejte se, ani ve Francii, ani ve Španělsku nejsou socialisté ve vládě. A ve Španělsku se poroučeli reakcionáři a fašisté z vlády a ve Francii se poroučel Laval, spojenec Mussoliniho. Kdo je dostal z vlády ven? Snad socialističtí ministři? Ne. Jednotná a lidová fronta je dostala z vlády a udržuje je dále od vlády. U nás naproti tomu už reakcionáři ve vládě jsou a o přitážení dalších se jedná s Hlinkou a dokonce s Kramářem, ba i s Henleinem si podávají pod stolem ruku. A vládní socialisté tomu asistují. Co z toho plyne? Jaký závěr? Proč dnes se mohou reakcionáři v Československu cpát do vlády? Snad proto, že tam nesedí sociální demokracie a čeští socialisté? Vždyť oni tam sedí a přesto se reakcionáři do vlády cpou. Oni se mohou cpát do vlády proto, poněvadž zde není jednoty dělnictva a lidové fronty, která by je udržela od vlády dále tak, jak tomu je ve Francii a ve Španělsku.

Kde je východisko?

Jak by bylo možno vyjít ze slepé uličky, kdy buržoasie prosazuje své plány kus po kuse následkem ustupování vládněsocialistických vůdců, kdy hrozí ve vnitřní politice nebezpečí fašismu a (v »Rudém právu« konfiskovány 2 řádky). My navrhujeme sociálním demokratům a českým socialistům, aby oni bez ohledu na to, jestli jsou ve vládě nebo ne, společně s námi se shodli na řadě minimálních

požadavků, které by šly po této líně: **Z a p r v ě:** zlepšit postavení dělníků, pracujících rolníků, živnostníků, pracujících inteligence atd. **Z a d r u h ě** udeřit proti fašismu, rozšířit demokratická práva pracujícího lidu. **Z a t ř e t í** zabezpečit skutečnou obranu republiky proti fašismu. My navrhujeme, abychom se v tomto směru shodli. Jsme ochotni o každém návrhu jednat, zejména jsme ochotni jednat o boji za ony požadavky, které sociální demokraté a čeští socialisté měli napsány ve svých volebních provoláních a jejichž uskutečnění by bylo na prospěch lidu. Ať se s námi socialistické strany dohodnou, ať uděláme pakt, ať společně požadavky předložíme ve vládě, parlamentě, zaměstnavatelským organizacím. Ať společně vydáme výzvu v první řadě k našim vlastním organizacím, aby v místech a závodech se sešly, aby v závodech a v obcích společně postupovaly, aby rozvinuly v celoříšském měřítku společnou kampaň za společné požadavky, aby za ně provedly propagandu, agitaci, demonstrace, stávky. Ať se dále společně obrátíme na organizace malých pracujících rolníků, živnostníků, intelektuálů s tím, aby s námi společně postupovaly za své vlastní požadavky. Ať společně prohlásíme a společnými činy dotvrdíme, že za vytyčenými požadavky společně do všech důsledků půjdeme: všechny čtyři strany, všechny odborové organizace, všechny závodní výbory, všechny obecní frakce atd. A uvidí se, co bude dělat potom vláda, co bude dělat parlament, co bude dělat Svaz průmyslníků.

Jak by působil takový obrat v politice socialistických stran? Působil by elektrisačním vlivem na celou dělnickou třídu a přes tu na široké vrstvy rolnictva a živnostnictva. V měšťáckých stranách, zejména v takové agrární straně, by tento obrat socialistických stran na posice jednotné fronty dělnictva a lidové fronty proti buržoasii měl za následek velmi rychlou diferenciaci a ukázal by, že se Stoupaly, Vranými a Kahánky nejdou masy rolnictva. Projevila by se diferenciaci i ve vedení agrární strany, i v jejím parlamentním klubu. Diferenciaci probíhala by také ve všech ostatních měšťáckých stranách. Způsobila by izolování reakce a široké masy rolnictva a městských středních vrstev přiklonily by se směrem k dělnictvu, směrem k lidové frontě. Soudruzi, (v »Rudém právu« konfiskovány 2 řádky).

Tak by obrat socialistických stran k jednotné frontě vytvořil úplně a velmi rychle nový poměr sil mezi třídami v tomto státě.

Vláda lidové fronty.

A za takových okolností, které by se rovnaly začátku politické krise měšťáckého režimu, by stála také jinak otázka vlády. Dnes stojí otázka vlády tak, že agrárníci každou chvíli si dupnou a sociálním demokratům a českým socialistům řeknou: »Ptáčku, žer anebo pojdi«. Za předpokladu rozvinutí jednotné a lidové fronty, za předpokladu diferenciaci v měšťáckých stranách, za předpokladu diferenciaci ve státním aparátě, by stála otázka vlády jinak. Pak by bylo akutní a proveditelné heslo:

(V »Rudém právu« konfiskovány 4 řádky.)

Zde, soudruzi, vidíte dvě různé perspektivy. Na jedné straně perspektivu odpůrců jednotné fronty. Na konci této perspektivy stojí koncentrační lágry. Na druhé straně naši perspektivu: sjednotit se, bránit se, přejít k protinástupu. Pak nebude stát otázka diktatury fašistické, nýbrž otázka vlády lidové fronty. A tato je zvláště důležitá v souvislosti s obranou republiky proti Hitlerovi.

Jedno je, soudruzi, jisto: Jestli bude české reakci ponecháno volné pole, pak nás zaprodá s kůží i s chlupy Hitlerovi. O tom není sporu. Takže se jedná o osudy národů Československa, o to, aby ony nepřišly v té neb oné formě pod patu Hitlera. A jestli něco může tomu zabránit, pak je to právě jednotná fronta dělnictva a lidová fronta všech pracujících a z velikého hnutí a velkého boje jednotné a lidové fronty vzniklá vláda lidové fronty, která je s to organisovat skutečnou obranu republiky proti fašismu. Obrana republiky proti fašismu, obrana proti Hitlerovi bude definitivně zabezpečena... (v »Rudém právu« konfiskována 1 řádka). (Potlesk.) Ale, je-li možno ještě před uskutečněním této ideální podmínky pro skutečnou obhajobu lidu a republiky proti fašismu utvořit mimimální záruku, že účinná obrana vskutku organisována bude, pak je to vláda lidové fronty. Proto má tato otázka pro všechny národy Československa takový velký význam. My si přirozeně musíme býti vědomi a musíme to znovu a znovu opakovat: Vláda lidové fronty bez lidové fronty není možná. (V »Rudém právu« konfiskováno 6 řádek.)

To jsou dvě perspektivy, dvě cesty. Jedna vede do bahna — řekl bych do koncentračního lágru — druhá vede k vítězství. A soudruzi, náš VII. sjezd musí vytvořit všechny předpoklady, aby ta druhá, ta naše perspektiva, zvítězila.

O straně.

V závěru chci ještě několik slov věnovat otázkám strany. Není sporu o tom, že náš sjezd plně souhlasí s usnesením VII. kongresu KI, s jeho linií, s jeho politikou. Linie VII. kongresu KI, politika Dimitrova, toť politika mobilisace milionů v národním i mezinárodním měřítku, toť politika bolševická, toť politika stalinská, toť politika leninská. A soudruzi, také v Československu správné provádění politiky VII. kongresu v duchu Dimitrova bude bezpodmínečně znamenat překonání rozkolu dělnické třídy a mobilisaci milionových mas. Usnesení VII. kongresu vyvolalo v celém světě nebývalý ohlas a mezi masami pracujícího lidu ohromné nadšení. A také v Československu.

Soudruzi, ale u p l a t ň o v a t politiku VII. sjezdu, politiku Dimitrova, to už není věc tak lehká a jednoduchá. To je věc velmi složitá. To je věc, která vyžaduje bolševické pevnosti, ocelové pevnosti a při tom pružnosti, vytrvalosti, ostrážitosti a — zkušenosti. Uvésti v pohyb miliony, ty miliony vést stále blíž k našim konečným cílům, toť umění. Dovést se orientovat v každé situaci, v těch nejspletičejších otázkách, najít správnou odpověď tak, aby to zachvátilo a táhlo za sebou ne desítky, ne stovky, ne tisíce, ale statisíce a milionové masy — to je komplikovanější, než se klanět před thesemi jako před ikonou a opakovat formulky. My konečně, soudruzi, my to zažili na vlastní kůži. Soudruzi se vrátili ze VII. kongresu KI ohromně nadšení, souhlasili s usneseními a myslili: Hurá, teď to půjde u nás v Československu horem pádem. Teď jim to ukážeme. A ve snaze docílit rychlých,

snadných úspěchů v domněni, že praktické uplatnění politiky VII. kongresu, toť věc velmi jasná, nesporná, velmi jednoduchá — soudruzi z vedení začali si ty věci vykládat a uplatňovat poněkud oportunisticky. Není, soudruzi, sporu o tom, že tato — bohudík krátká — perioda v životě strany nám ztížila další správné, bolševické uplatnění linie VII. kongresu. Vezměte si na př. otázku obrany republiky proti zahraničnímu fašismu, která se stala krajně ožehavou v souvislosti s posledními kroky Hitlerova Německa. Kdyby na tomto poli, na tomto velmi kluzkém, velmi vratkém poli byla strana neupadla do oportunismu, jistě bychom byli teď s to, rozvinouti daleko směleji naši politiku a strhnouti na sebe masy.

Strana je semknutá a pevná.

No, ale jedno se nám přece podařilo. A to, myslím, dokazuje začátek našeho sjezdu. Podařilo se nám to, že provedenou korekturou linie se strana semkla více dohromady, než byla před tím. (Potlesk.) Strana je jednotnější, než byla před tím. Třídní nepřátelé jsou z toho, jak se říká »jeleni«. (Smích.) Dnešní »Prager Tagblatt« prorokuje, že prý tady na sjezdu budou velké boje (smích) o to, jestli ta dnešní nebo ta včerejší politika je správná. Zřejmě jsou pánové v oceňování naší strany úplně ved'e. Kdo zná dělnické hnutí, kdo zná naši stranu, ten si mohl na prstech vypočítat, že vyspravení oportunistických chyb tváří v tvář před veškerou veřejností stranu nerozleptá, nýbrž že její řady srazí dohromady (bouřlivý potlesk). To je tedy, soudruzi, první, zřejmě viditelný výsledek naší korektury.

Dále můžeme s radostí zjistit, že korigujíc chyby, udělané směrem doprava, strana neupadla do druhého extrému, zejména v otázce jednotné fronty. (Potlesk.) Vy jste viděli, jak vůdcové sociálních demokratů a českých socialistů se této možnosti chytali jako božího chleba, aby mohli mezi dělnictvem šířit nepravděpodobnou myšlenku, že jsme proti jednotné frontě. Myslím, soudruzi, že strana tuto kampaň na celé čáře odrazila a že dokázala masám socialistických dělníků, že korektura oportunistických chyb nejenže neznamená vzdání se linie jednotné fronty, nýbrž znamená zesílení boje o jednotnou frontu. (Potlesk.) To je druhý výsledek, který můžeme konstatovat.

Za třetí: Korigujice na jedné straně oportunistické zkřivení linie v otázce obrany demokracie, oportunistické tendence, směřující k akceptování buržoasního panství vůbec, se nám současně podařilo odrazit ony názory, že je nám jedno, jestli zde, v Československu vládne fašismus nebo měšťácká demokracie.

Za čtvrté konečně doufám, že dnešní sjezd přinese také plně jasno — a plně jasno nejen v našich vlastních řadách, nýbrž daleko mimo rámec naší strany, mezi vším pracujícím lidem — o skutečné posici komunistické strany v otázce obrany republiky proti Hitlerovi. (Potlesk.)

V této souvislosti je nutno také se zmínit o tom, že oni soudruzi, kteří neall hlavní zodpovědnost za chybnou politiku strany v posledních měsících, zejména soudruzi Šverma a Slánský, uznali svoje chyby, korigovali je a zachovali se ~~ne~~ ~~ob~~ ~~st~~ ~~at~~ ~~n~~ ~~ě~~. (Potlesk.) Zachovali se tak, a já to neváhám říci, že stranu k nim málo, máli důvěru.

Titulek v »Rudém právu« konfiskován.

Soudruzi, jak již řekl soudruh Dimitrov, politika masová, politika každodenní, ono plavání v bouřlivých vodách třídního boje, je těžká. Ze jsme při pokusu v plavání se napolykali vody, toho je mimo jiné příčinou, že ve straně nebylo a není dostatek revoluční ostražitosti. Myslím, že v této věci musí VII. sjezd říci také rozhodné slovo. Tak jako strana jako celek, aby mohla masu vést, musí se od mas učit, tak ve straně vedoucí orgány od shora až dolů, aby mohly vést stranu, aby mohly vésti členy, musí se také od členů učit. To znamená, soudruzi, že musíme oživit v naší straně skutečnou bolševickou kritiku, sebekritiku a ostražitost. To znamená, že členové strany mají právo — přirozeně v rámci strany — kritizovat, mají-li pochybnost o politice strany, o politice té neb jiné organizace. To znamená, že vedení od buňky až po centrální vedení má povinnost každou takovou kritiku připustit. Má povinnost ji uvážít při stanovení celkové linie strany, má povinnost uvážít nejen to, co přijde spontánně, automaticky zdoila, nýbrž má se organizovaně dovědět, co v masách členských je, jak se masy členské na tu nebo onu otázku dívají. Zesměšňování, komando, disciplinární opatření se nesmí připustit proti tomu, kdo oprávněně kritizuje. To, soudruzi, myslím, že je ve stranickém životě nutno zavádět a nutno zevšeobecňovat. Není to nic nového, patří to k demokratickému centralismu. Na druhé straně demokratický centralismus vyžaduje, aby nebylo trpěno klepařství, kterého, bohužel, místo zdravé kritiky a sebekritiky je v naší straně ještě dost. Řeknu vám, kdyby ten čas, který naše organizace někdy věnují na klepaření, ztrávily na zdravou kritiku, že bychom na tom byli lépe. Samozřejmě nelze také trpět, aby pod rouškou kritiky a sebekritiky byly v naší straně propagovány trockistické a polotrockistické názory. S nepřitelem, jako je trockismus, strana nediskutuje. Názory, jako jsou trockistické, proti těm strana bojuje a ty potírá.

To, čeho straně ještě ve značné míře chybí, je její kádrová politika. Stalin řekl pro SSSR, že kádry rozhodují vše. To, soudruzi, platí i pro nás, pro komunistické strany v kapitalistických zemích. Politika třídního boje, ta je prováděna lidmi, nositeli politiky třídního boje jsou lidé, jsou jednotlivci, jsou naše kádry. Od toho, jak strana dovede tyto kádry najít, využít, pomoci jim, dbát o ně, od toho, soudruzi, závisí také celková její politika. My také, protože je tato otázka tak důležitá, jsme postavili na sjezdu jako zvláštní bod denního pořádku otázku kádrů.

*

Soudruzi, končím. Když jsem se vracel z Moskvy s vědomím nutnosti velmi radikálního zásahu, bylo naprosto jasno, že tento zásah, tato korektura bude mít za následek ne rozvrat, ne desorientaci, ne oslabení, nýbrž zpevnění a zesílení strany. (Bouřlivý potlesk.) Ve svém článku jsem napsal, že jakmile začne ve straně a okolo strany vanout svěžejší vítr, že si mnozí a mnozí naši soudruzi odýchnou. Že nebude trvat dlouho a za několik týdnů že se s těmito chybami vyporádáme, že je spravíme a že náš VII. sjezd nebude stát, jak si buržoasie přála, (v »Rudém právu« zkonfiskovány 3 řádky) **za socialismus, za šťastnou budoucnost národů Československa**»

Když soudruh Gottwald svůj referát končí, všichni účastníci povstávají, zpívají »Internacionálu«, a pak celý sál se dlouhou dobu otrásá velkými ovacemi, jež připravili delegáti svému milovanému vůdci.

Lidovou frontu nutno prosadit stůj co stůj!

Závěrečné slovo soudruha Gottwalda dne 14. dubna 1936.

Soudruzi a soudružky! Diskuse na našem sjezdu zúčastnilo se 70 debatérů. Je to mimo jiné důkaz, že delegáti organizací na sjezdu měli plnou možnost a volnost vyslovit se k problémům strany a revolučního hnutí. Je to důkaz, jak směšné je tvrzení třídních nepřátel, že náš VII. sjezd byl připraven diktátem a neodpovídá vůli členstva strany.

Našemu sjezdu, soudruzi, došlo přes 300 pozdravů ze všech koutů republiky, od nejrůznějších vrstev pracujícího lidu všech národností republiky. Toť důkaz, že náš sjezd zasedá za velmi značné pozornosti těch nejširších mas. Toť důkaz, jak je hloupé tvrzení některých redaktorů z Hyberské ulice, že — jak oni říkají — sjezd Nováků vyvolal větší pozornost než sjezd KSC.

V diskusi na našem sjezdu se zrcadlila *naprostá jednomyslnost a jednotnost* rozhodujících kádrů strany, těch kádrů, které stranu vedou, na nichž leží za osudy strany a dělnické třídy odpovědnost a které mají v masách pracujícího lidu autoritu. Tato jednomyslnost a jednotnost našeho sjezdu je, soudruzi, výrazem značného politického a ideologického růstu strany za poslední dobu. Vezmeme-li v úvahu ten fakt, že strana byla nedávno nucena provést radikální korekturu dopuštěných oportunistických chyb, že strana byla nucena tvář v tvář nejširší veřejnosti složit účty ze své politiky, ze svých politických a taktických kroků, uvážíme-li ten fakt a vidíme-li, že za několik týdnů po takové operaci se schází náš sjezd v naprosté jednomyslnosti, pak musíme říci, že naše strana ideologicky a politicky značně vyrostla. Teď, soudruzi, jedná se o to, onu jednotnost a jednomyslnost, která se projevila na našem sjezdu v diskusi, při posuzování problémů a usnesení našeho sjezdu, převést také na pole plnění těchto usnesení.

Dále se na našem sjezdu ukázal velký elán, velké nadšení. To je, soudruzi, velmi dobrá věc. Ale ještě lepší bude, když tento elán a toto nadšení projevíme všichni společně při provádění sjezdových usnesení.

Náš sjezd, soudruzi, demonstroval dále neochvějnou *věrnost KSC ke KI a k jejímu kormidelníku soudr. Dimitrovovi*. (Bouřlivý potlesk.) Naše strana z vlastní zkušenosti ví, že tam je štáb, který velmi bedlivě dbá, aby revoluční hnutí v Československu a stejně tak revoluční hnutí v jiných zemích nesešlo s cesty, nýbrž šlo neochvějně za cílem osvobození pracujícího lidu. A z vědomí, že tam, v KI, sedí strážce a vůdce světového revolučního hnutí, na kterého se proletariát Československa může v dobrém i ve zlém spoléhat, z toho vědomí plyne také naše věrnost ke Komunistické internacionále. (Bouřlivý potlesk.)

*

Jedna z nejvýznamnějších črt našeho VII. sjezdu je jeho *internacionalita*. Jsme zde zástupci pracujícího lidu všech národů Československa. Zástupci

pracujícího lidu šesti národů této republiky. A shodli jsme se na jedné linii, na jedné taktice, na jedné cestě, na jednom cíli. Shodli jsme se nyní my, čeští komunisté, s komunisty německými, slovenskými, maďarskými, ukrajinskými a polskými i v takové věci, jako je obrana této republiky proti Hitlerovi. A tento fakt musí být velmi hluboko zanesen zejména mezi český pracující lid... (v »Rudém právu« zkonfiskováno 7 řádek). Naproti tomu ale komunisté svojí internacionální solidarností dovedou okolo českého národa, okolo českého pracujícího lidu semknout všechny ostatní národy a v dnešní situaci to znamená také semknout tyto národy kolem hesla obrany nezávislosti národa českého. Český pracující lid musí si uvědomit, co i v tomto směru znamená pro něho existence komunistické strany, co pro něho znamená mezinárodní politika komunistické strany, která ho zachraňuje (v »Rudém právu« zkonfiskováno 2 řádky).

A český pracující lid si také musí uvědomit a uskutečnit heslo: *Věrnost za věrnost!*

To znamená, soudruzi, že boj za národnostní práva nečeských národů v Československu, za politická, hospodářská, kulturní, národnostní práva Němců, Slováků, Maďarů, Ukrajinců, Poláků — to že je svatou věcí českého pracujícího lidu (v »Rudém právu« zkonfiskováno 19 řádek).

*

Náš sjezd, soudruzi, je konečně sjezdem *mezinárodní manifestace boje za mír, boje proti Hitlerovi a obrany republiky před Hitlerem*. Vystoupení zástupců bratrských stran Anglie, Rakouska, Řecka, pozdravné projevy komunistických stran Francie, Německa, Španělska, Dánska, Norska, Švédska a Švýcarska — tyto projevy a pozdravy ukazují, že komunistické strany, Komunistická internacionála, organisují mezinárodní solidaritu pracujícího lidu v boji za mír, organisují v této situaci současně také mezinárodní obranu českého pracujícího lidu proti Hitlerovi. Je to současně také výstraha Hitlerovi. Nechť Hitler ví, že napadne-li Československo, bude proti němu stát nejen proletariát tohoto státu, nýbrž pracující všech ostatních států.

Ale, soudruzi, pro nás, pro Komunistickou stranu Československa, a zejména pro český pracující lid, zde znovu platí: *Věrnost za věrnost!* A týká se to zejména nutnosti praktické solidarity, v první řadě českých dělníků s německým lidem v Třetí říši, s utlačeným proletariátem Hitlerova Německa. My musíme, soudruzi, v Československu, a to v první řadě mezi českým lidem, popularisovat myšlenku pomoci protihitlerovským bojovníkům v Třetí říši. Musíme apelovat v Československu na všechny, jimž záleží na osudu vlastního národa, aby učinili vše možné na podporu německých antifašistů, aby jim poskytli všemožnou pomoc v jejich boji za svržení Hitlera. My, komunisté Československa, jsme hrdi na to, že můžeme hrdinně bojující armádu Thälmannovu zvat svými bratry a kamarády. (Potlesk.) Bojujíce proti Hitlerovi, bráníce republiku proti Hitlerovi, říkáme současně německým pracujícím lidem, že náš boj spojíme s jejich bojem, se stejným cílem: *svrhnoutí fašistické diktatury v Německu a osvobození německého národa*. (Potlesk.) (V »Rudém právu« zkonfiskováno 4 řádky.) Je potřeba, abychom nejenom slovy, ale i činy organisovali všeku pomoc německému pracujícímu lidu, jak v Třetí říši, tak i tady. Je potřeba, aby němečtí protifašisté v Hitlerově Německu poznali, že

nejsou sami, že za nimi stojíme i my, stejně tak, jako za nimi stojí celá dělnická třída světa.

*

Soudruzi, boj za udržení míru, to je dnes centrálním úkolem mezinárodního revolučního hnutí, mezinárodní dělnické třídy. Boj za udržení míru, ne z nějakého bezzubého pacifistického stanoviska, bezzubých pacifistických důvodů, nýbrž z důvodů revolučních. Neboť každý den udržení míru, znamená růst hlavních sil světového proletariátu, Sovětského svazu. Na druhé straně každý den udržení míru znamená zvětšování obtíží a komplikací fašistických režimů. Důležitým pro nás, pro proletariát a pro jeho baštu — Sovětský svaz — je mír. Míru potřebujeme jako ryba vodu. Naproti tomu pro fašistické režimy znamená mír přímo mor. Zvyšuje jejich obtíže, urychluje jejich pád. My tedy bojujeme za udržení míru pod zorným úhlem našich proletářských cílů.

Při tom si, soudruzi, musíme být vědomi, že k úspěšnému boji za udržení míru patří, aby byl veden *v mezinárodním měřítku, v mezinárodní frontě*. Z čehož plyne pro nás nutnost, vřadit se do této mezinárodní fronty. Dnes je fronta těch, jimž záleží z těch nebo oněch důvodů na udržení míru, velmi široká. Je to nejen pracující lid kapitalistických států a kolonií, nýbrž je to přirozeně také proletářský stát, státně organisovaný proletariát — Sovětský svaz. Jsou to dále ony národy, ony státy, které jsou fašistickým útočником na své národní a státní nezávislosti ohroženy. A jsou to konečně velké kapitalistické státy, které pro tento moment nemají zájem na válce. Tedy je zde fronta široká. Jaká síla ale může stmelit tuto širokou frontu a vésti ji za jediným cílem, za cílem udržení míru? Je to, soudruzi, *sjednocená dělnická třída a její samostatná akce v národním i mezinárodním měřítku*. Co je k tomu třeba?

K tomu je třeba v první řadě *skutečně jednotné mezinárodní politiky dělnické třídy v otázkách zachrany míru*. Ten fakt, že japonská soldateska na Dálném východě, Mussolini v Africe a Hitler v Evropě, mohou beztržně bít v tvář celý svět, ten fakt je mimo jiné zapříčiněn právě nedostatkem této jednotné mezinárodní politiky dělnické třídy v otázkách míru. Co vyžaduje tato jednotná dělnická politika? Jaké jsou její hlavní předpoklady? Na čem musí být založena?

Je to, soudruzi, za první *mezinárodní solidarita, jednotné hledisko na otázku míru a války ve všech směrech*. Učinití konec podřizování dělnického hlediska imperialistickým zájmům té které buržoasie. A toho, soudruzi, dosud není. Podívejte se jen na chaos, který panuje v II. internacionále, nyní v souvislosti s posledními událostmi v Německu. Každá ze stran II. internacionály se dívá na tyto otázky jinak. Zatím co na příklad francouzská sociální demokracie je pro ostrý zákrok proti Hitlerovi, anglická Labour party chce s Hitlerem vyjednávat, považuje jeho návrhy za přijatelné, omlouvá jeho válečné provokace, zkrátka a dobře, ustupuje před ním. Opačný zjev jsme viděli ve stanovisku těchto dvou stran, pokud běží o útok Mussoliniho na Habeš. Zatím co anglická Labour party řvala zplna hrdla po sankcích — včetně uzavření Suezského kanálu — francouzská sociální demokracie kolísala a část vůdců francouzské sociální demokracie byla proti zákroku proti Mussolinimu. Tento příklad nám ukazuje, že dosud existuje takový stav, že v životní otázce, která se týká dělnického hnutí, je dělnická třída v různých kapitalistických státech vedena k tomu, aby své stanovisko, své hledisko, podřizovala zájmům své buržoasie. Plasticky je to vidět na případě, který jsem uvedl. Když

anglická vláda štvála proti Mussolinimu, anglická Labour party štvála s ní. Když anglická vláda hladila Hitlera, anglická Labour party hladila s ní. Když francouzská vláda držela palec Mussolinimu, část vůdců francouzské sociální demokracie držela palec s ní. Když francouzská buržoasie má ostrou linii proti Hitlerovi, francouzská sociální demokracie má také ostrou linii proti Hitlerovi. Nedostatek jednotné mezinárodní politiky proletariátu je jedním z hlavních důvodů, proč dělnická třída dosud nedovedla v mezinárodním měřítku rozvinouti široké lidové hnutí na obranu míru a zasadit fašistickým útočnickům citelnou ránu. Docíliti tohoto jednotného hlediska, to znamená zbavit se vlivu buržoasie. Toť první předpoklad jednotné mezinárodní politiky.

Druhý předpoklad, soudruzi, spočívá v neobmezené, neochvějně *důsledné podpoře mírové politiky Sovětského svazu.*

Třetí podmínka mezinárodní jednotné politiky dělnické třídy spočívá v tom, aby dělnická třída dovedla v každé situaci *vésti hlavní úder proti konkrétnímu útočnicku.* Aby dovedla v dané situaci koncentrovat všechny mírové síly proti těm, kteří v první řadě ohrožují mír, t. j. proti fašistickým agresorům. Takovéto stanovisko ovšem vylučuje názor, zdánlivě radikální, že totiž mezi jednotlivými kapitalistickými vládami a státy v otázce války není dnes žádného rozdílu. Přirozená věc je, soudruzi, že *historicky* vzato, jsou všechny kapitalistické vlády odpovědné za válečné nebezpečí právě proto, poněvadž války jsou důsledkem kapitalismu a imperialismu. Ale dělnická třída musí své konkrétní taktické kroky řídit s *politických* hledisek, vycházeti z dané *konkrétní* situace, viděti, kde v dané situaci je *hlavní*, *nejnebezpečnější* ohnisko války, a uměti vždy vésti hlavní úder směrem, proti tomu, který v *tomto* okamžiku, v dané situaci, nejvíce ohrožuje mír.

Konečně čtvrtá podmínka spočívá v *rozvinutí samostatného boje dělnické třídy*, nepodřízeného zákulisním kombinacím Společnosti národů, vlád a diplomatů.

To jsou, soudruzi, ty hlavní elementy jednotné mezinárodní mírové protivaletně politiky dělnické třídy, jednotného mezinárodního boje za udržení míru. Za takových předpokladů je dělnická třída s to, aby strhla všechny ostatní mírové síly, kolísající maloměstské masy, pacifistické masy, kolísající národy, kolísající státy, celou tu širokou frontu míru, dovedla uvést v pohyb a soustředit proti útočnickovi.

*

V této souvislosti, soudruzi, chci několik slov říci k poslednímu usnesení II. internacionály. Na poslední londýnské konferenci II. internacionály, která jednala o Hitlerově válečné provokaci, projevily se ty nejostřejší rozpory mezi jednotlivými stranami. Každá z delegací jednotlivých sociálnědemokratických stran, zastupovala na této konferenci ne hledisko mezinárodní třídní jednotné politiky dělnické třídy v otázce války, nýbrž každá v té nebo oné formě tlumočila stanovisko své vlastní buržoasie, své vlastní vlády. Výsledek byl potom přirozeně kompromisní usnesení, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. Je potřeba říci, že na konferenci II. internacionály se vůdcové II. internacionály znovu vyhnuli tomu hlavnímu, totiž mezinárodní akci jednotě proletariátu proti válce. A je jasno, že dělnická třída tak dlouho nebude mít dostatek síly, aby vskutku účinně zasáhla do otázky války nebo míru, dokud nebude aspoň v této věci sjednoceně vystupovat, sjednoceně *postupovat* v národním i mezinárodním měřítku.

Je tedy boj za jednotnou frontu dělnictva, za jednotnou frontu dělnictva v národním i mezinárodním měřítku, jednou z nejdůležitějších součástí našeho zápasu za udržení míru a proti válce. Ovšem, my musíme míti na zřeteli naši vlastní nedávnou zkušenost a býti si vědomi, že tento boj bude tím úspěšnější, tím rychleji povede k výsledku, tím rychleji povede ke skutečně mezinárodnímu jednání v mezinárodním měřítku — čím více se nám podaří jednotnou frontu prakticky, na místě, v obcích, v okresech, ať již se svolením, nebo bez svolení reformistických vůdců, prosazovati a uskutečniti.

*

Třetí komplex otázek, kterého bych se chtěl v závěrečném slovu dotknouti, jsou otázky, spojené s *obranou republiky proti Hitlerovi* a proti fašismu.

Již jsem ve své řeči řekl, že jsou lidé, kteří nám radí, abychom v této otázce zaujali posice negativní, případně nezaujali posici žádnou. Když, soudruzi, jsme v posledních měsících kritisovali oportunistické chyby, kterých se strana dopustila v otázce obrany republiky, pak jsme je nekritisovali proto, že strana se postavila pozitivně na posici obrany republiky, ale proto, že strana při některých svých politických krocích, svých politických činech, svých vystoupeních, zejména pokud jde o poměr k armádě, neměla dostatečně na zřeteli s *mostatné třídní* stanovisko dělnické třídy k otázkám obrany republiky, z čehož vzniklo nebezpečí přiblížení se buržoasnímu hledisku na otázky obrany republiky, což by v dalších důsledcích pak nemožlo nikde jinde skončit, než v hradním míru s vlastní buržoasií. Proto jsme kritisovali chyby, které se staly. Řekli jsme ale také úplně jasně, že na posici obrany republiky proti Hitlerovi, tak jak jsme ji zaujali na VII. kongresu KI, úplně trváme. Tím více, soudruzi, poněvadž tato otázka je otázkou, kterou se zabývá v Československu každý a jestli chceme dělat aktivní politiku, nechceme-li se státi propagandistickou sektou, tak si nemůžeme dovolit v této věci zaujímat negativistické stanovisko. Podívejte se třeba v německých oblastech, kde pod vlivem Henleina, tohoto agenta Hitlera, stojí většina pracujícího lidu, a kde naše pozitivní stanovisko k obraně republiky proti Hitlerovi mezi tímto lidem jistě se neseťká na první pohled s porozuměním a pochopením. Ale i tam musíte vidět ty ostatní statisíce antifašistů, komunistů, sociálních demokratů, katolíků, židů a jiných demokratických živlů, pro které útok Hitlera znamená koncentrační lágry, nekonečný terro, nekonečné hrůzy. Tyto masy německých antifašistů by nechápaly, kdyby KSC prohlásila svůj nezájem na tom, přepadne-li Hitler republiku čili nic. Napochopili by nás naši vlastní lidé, ti nejlepší, kteří jsou nám nejbližší, když vezmete český pracující lid. Rozuměl by nám někdo, rozuměl by nám prostý český člověk, český sociální demokrat, národní socialista, bezpartijní dělník, kdybychom prohlásili, že nám do obrany republiky proti Hitlerovi nic není? Nerozuměl by nám! A jaký by byl, soudruzi, důsledek? Důsledek by byl ten, že by strana byla v této důležité věci izolována, že by strana vyšla na 90% třídnímu nepříteli vstříc, který právě na toto spekuluje. Soudruzi, jen člověk, který necítí žádnou odpovědnost před stranou a před dělnickou třídou, může něco takového straně radit. (Potlesk.) My si musíme býti naopak vědomi, že dnes v důsledku nastavší situace, kdy hrozí fašistický útočník, kdy buržoasie malých států, malých národů v důsledku svých třídních zájmů nedovede organisovat obranu proti tomuto útočnickovi, nedovede obhájit národní a státní samostatnost lidu, *je to právě dělnická třída, která je povolána k tomu, aby vedle úkolů bojovat za sociální osvo-*

bození pracujícího lidu. převzala také úkol bojovat za vybojování nebo za udržení nacionálních svobod. Kdo toto nechápe a kdo v něm vidí oportunismus, ten nechápe vůbec nic.

Hlavním a rozhodujícím vodítkem naší politiky v této otázce musí být, stavět všechny věci obrany republiky se stanoviska zájmů dělnické třídy (v »Rudém právu« zkonfiskováno 6 řádek) budeme s to křížit její plány a přivedíme izolaci reakce. (Potlesk.)

*

A nakonec, soudruzi, ještě jednu věc, a to onu formulaci, že chceme jednotnou frontu a lidovou frontu prosadit za každou cenu. Měli jsme v politické komisi diskusi a někteří soudruzi navrhli, abychom řekli: »Stůj co stůj!« Souhlasím s tím a politická komise navrhne sjezdu, aby resoluce byla v tom smyslu změněna. Místo výrazu »za každou cenu«, dáváme formulaci »stůj co stůj!«. Je to, soudruzi, konečně jedno a totéž. Co tím chceme říci? Chceme tím každému sociálnědemokratickému a národněsocialistickému dělníkovi velmi důrazně říci, že otázka jednotné fronty, otázka docílení jednoty dělnické třídy není pro nás žádným manévrem, žádným podfukem, nýbrž věcí krvavě vážnou. (Potlesk.) Říkáme to proto v naší resoluci, abychom těmto socialistickým kamarádům pomohli odrazit pomluvy jejich vlastních vůdců, kteří k nim přicházejí a říkají: Vždyť komunisté od jednotné fronty upustili. Chceme, aby každý dělník věděl, že chceme jednotnou frontu vskutku stůj co stůj a aby také dovedli dát každému pomlouvači řádnou odpověď. (Potlesk.) To říkáme i do našich vlastních řad. Říkáme to proto, protože poslední zkušenosti nám ukázaly, že byli soudruzi, kteří při kritice chyb, zejména při kritice nesprávného poměru ke vládně-socialistickým špičkám, si mysleli, že boj za jednotnou frontu nepovedeme tak vážně a houževnatě a že je možno nějak si oddychnout. Tuto formulaci si můžeme dovolit také proto, poněvadž strana je už tak vyspělá, že ví, že se nám nejedná při uskutečnění jednotné fronty o to, abychom se stali sociálními demokraty a přestali být komunisty, nýbrž že jednotnou frontu chceme uskutečnit v boji proti buržoasii, na platformě třídního boje. Je třeba, aby právě v této věci bylo jasno, že my to myslíme s jednotnou frontou velmi, velmi vážně, aby to věděla celá veřejnost, socialistické strany, vláda, kde-kdo. (Potlesk.)

Ano, soudruzi, je potřeba, aby náš sjezd vyzněl právě v tomto smyslu a abychom po našem sjezdu dovedli zanést do celé republiky, do všech koutů republiky mezi pracující lid vědomí že stůj co stůj musí být uskutečněna jednotná fronta dělnictva a lidová fronta všech pracujících. Stůj co stůj proto, abychom ubránili mír, vybojovali chleba a svobodu a obhájili republiku proti fašismu. (V »Rudém právu« zkonfiskováno 3 řádky.) (Bouřlivý potlesk.) Proto, soudruzi, »stůj co stůj!« (Dlouhotrvající potlesk, delegáti vstávají, výkřiky německy, maďarsky, ukrajinsky, slovensky a česky: »Ať žije Gottwald«)

Lidovou frontu na obranu míru, proti Hitlerovi, za chléb a svobodu

Usnesení VII. sjezdu KSČ k I. bodu denního pořádku »Sjednocení dělnické třídy a pracujícího lidu v boji proti fašismu, válce a ofensivě kapitálu«, přijaté po referátu s. Gottwalda.

I. Napětí mezinárodní i vnitřní situace.

Od roku 1918 nestálo lidstvo nikdy tak blízko nové světové válce jako nyní, na jaře roku 1936.

1. Mír je krajně ohrožen.

Po zachvácení Mandžuska a jiných území Číny militaristickým Japonskem; po zavedení všeobecné vojenské povinnosti hitlerovským Německem; po zahájení válečného tažení proti Habeši Mussoliniho Itálií — trhá Hitlerovo Německo locarnskou smlouvu a obsazuje Porýní, posunujíc tak svoje armády těsně na hranice Francie a Belgie. Brzy na to zavádí všeobecnou vojenskou povinnost Schuschniggovo Rakouska a k podobnému kroku se připravuje také Horthyho Maďarsko. Mír je krajně ohrožen především hlavními podněcovateli války: na Dálném východě japonským militarismem a ve střední Evropě německým fašismem.

2. Hitler hrozí Československu.

K dobovačným cílům německého fašismu patří podmanění malých národů a států ve střední a východní Evropě a loupežná válka proti Sovětskému svazu. Pro Československo je imperialistická útočnost fašistického Německa životním nebezpečím. Uskutečnil-li Hitler a jeho polští a maďarští fašističtí spojenci své dobovačné plány, znamená to pro český národ ztrátu národní samostatnosti, pro slovenský a ukrajinský národ návrat jarma maďarských džentriků, pro německý, maďarský a polský pracující lid Československa brutální fašistickou diktaturu Hitlera, Horthyho a pílsudčků. Pro všechny národy Československa pak znamenají Hitlerovy plány válku se všemi jejími hrůzami a obětmi. Mají proto všechny národy Československa životní zájem na zkrácení fašistického útočnicka a na udržení míru.

3. Kdo je v Československu pomocníkem Hitlera?

Hlavním mírovým činitelem ve světě je Sovětský svaz. Plná podpora jeho důsledné mírové politiky je proto v zájmu všech skutečných přátel míru. Hlavní oporou malých národů a států proti fašistickým útočnickům je rovněž Sovětský svaz. Nejtěsnější spojení se Sovětským svazem je tedy v nejvlastnějším zájmu všech, kdož jsou fašistickým útočnickem ohroženi. Obě platí v plné míře pro Československo, které svým klíčovým postavením ve střední Evropě je s to, sehrát v mírové frontě velmi významnou úlohu. Tím více pobuřuje, že v reakčních kruzích buržoasie všech národů Československa se stále troufaleji ozývají hlasy, volající po zrušení smlouvy o vzájemné pomoci mezi Československem a Sovětským svazem a po přimknutí se Československa k Hitlerovu Berlínu a k jeho fašistickým pomocníkům ve Varšavě a Budapešti. Tyto hlasy se ozývají nejen z tábora Henleinova, Eszterházyho a Hlinky, jim sekunduje nejen český reakční tábor Kramářů a Stříbrných, nýbrž ony jsou podporovány také z vládního tábora, z reakčního křídla agrární strany, z tábora Stoupalů, Vraných a Kahánků. VII. sjezd KSČ konstatuje, že snahy těchto pomocníků Hitlera rovnají se zradě na životních zájmech všeho pracujícího lidu Československa, zejména pak na národní nezávislosti Čechů.

4. Kapitulací před Hitlerem se urychluje válka.

Je klamem namlouvat lidu (jak to činí česká a slovenská reakce), že rozvázáním smlouvy se Sovětským svazem a přimknutím se k Hitlerovu Berlínu lze od Československa odvrátit útočnost fašistického Německa. Naopak, právě smlouva se Sovětským svazem, za níž stojí ohromná moc 170milionového státu a jeho skvělá Rudá armáda, zdržuje Hitlera

od útoku na Československo. Její zrušení by vydalo Československo na milost a nemilost Hitlerovi a uvolnilo by cestu jeho útoku. Není pravdou, že dohoda s fašistickým Berlínem na podkladě jeho návrhů by znamenala záchranu míru aspoň pokud běží o Československo. Naopak, podobná kapitulace před fašistickým Německem by pro Československo znamenala přechod z mírové fronty, organisované Sovětským svazem, do válečné fronty, organisované fašistickými podněcovateli války, stupňovala by jejich účinnost a strhla by Československo do válečných dobrodružství. Je nepravdou namlouvatí německému lidu v Československu (jak to činí Henlein), že Hitlerova válečná politika přinese německému lidu v Sudetech nacionální svobodu a zlepšení hospodářské situace. Naopak, Hitler, ohánějící se válečnou pochodní, deptající německý lid a hanobící dobré jméno německého národa, chystá všemu německému lidu ještě hrůznější katastrofu, než k jaké to přivedli Hohenzollernové, čímž by sudeto-německý lid byl vydán na pospas ještě brutálnějšímu útlaku se strany české reakce. Naproti tomu pád fašistického režimu odvrátí hrozící katastrofu a otevře německému lidu cestu ke svobodě.

5. Spiknutí reakčně-fašistické kliky v Československu.

Zahraničně-politické pikle reakčních kruhů v Československu jsou těsně spojeny s vnitropolitickými pikly, s úsilím o další podstatné zesílení reakce, s cílem nastolení fašistické diktatury v Československu. Při presidentských volbách v prosinci roku 1935 po prvé vystoupil široký fašisticko-reakční blok, sahající od agrárníků, přes Národní sjednocení a hlínkonce až po Henleina. Původní plán reakce se sice — zejména zásluhou KSC — plně nezdařil, reakčně-fašistický blok sám se sice dočasně rozpadl, ale snahy o jeho znovuzřízení na pevnější základně jsou v plném proudu. Fašistické nebezpečí se zvýšilo tím více, (V »Rudém právu« konfiskováno.) Reakční

křídlo největší vládní strany, strany agrární, dále usiluje o seskupení všech krajně reakčních sil včetně Henleina. Kryjíc se zatím za kolísavou a demagogickou politiku svého zastoupení v parlamentě, spolupracujícího se socialistickými stranami, připravuje uskutečnění těch reakčních plánů, od kterých donuceno bylo v prosinci ustoupiti. Co všechny reakcionáře a fašisty v Československu bez ohledu na národnost spojuje, je předně snaha, změnit linii zahraniční politiky Československa směrem k fašistickému Berlínu, za druhé snaha, rozbit veškeré dělnické hnutí, nejen komunistické, nýbrž i socialistické a zbavit pracující lid všech zbytků demokratických práv, za třetí pak úsilí po ještě větším hospodářském a sociálním útlaku pracujícího lidu všech národností.

6. Roste bída lidu a zisky kapitalistů.

Sociální a hospodářské postavení všech vrstev pracujícího lidu v Československu je krajně zlé. Určité zvýšení výroby nepřineslo v tomto směru nijakého zlepšení. Nezaměstnanost po pravdě neklesá. Určité zvýšení počtu zaměstnaných je vyváženo přílivem nových nezaměstnaných z řad dorůstající generace. Podpory v nezaměstnání byly v mnohém směru zhoršeny. Mzdy zaměstnaných dělníků nestoupají, ba jsou namnoze dále snižovány. Zatím však cenová politika kartelů, monopolů a syndikátů, jakož i daňová politika státu vede ke stoupání cen a tím k poklesu reální hodnoty mezd, platů a podpor. Stoupající zadluženost širokých vrstev rolnických a živnostenských svědčí o neutěšeném postavení pracujícího rolnictva a živnostnictva. Agrární politika dnešní vlády přináší sice prospěch statkářům a agrárnickým družstvům, nikoli však širokým masám pracujícího rolnictva. Celková hospodářská politika dnešní vlády vede sice ke stoupání zisků bank, kartelů a průmyslových koncernů, nikoliv však ke zmírnění bídy širokých pracujících vrstev. Hrstka finančních oligarchů sedí jako pijavice na těle pracujícího lidu a ssaje jeho životní mízy.

7. Je možno zabrániti hrozícím nebezpečím? Ano!

Tváří v tvář uvedeným nebezpečím se ptají miliony pracujících lidí měst i venkova: Je možno udržeti mír a obhájití lid a republiku před fašistickými podněcovateli války? Je možno ubrániti lid a zemi před fašistickou diktaturou a dobytí se udržení a rozšíření demokratických práv? Je možno zmírniti bídu milionů a dobytí se spravedlivých sociálních a hospodářských požadavků pracujícího lidu měst i venkova? VII. sjezd KSC odpovídá s veškerým důrazem: Ano, je to možno! Je to možno, když u nás i v mezinárodním měřítku se všechny mírumilovné síly semknou a sjednoceně vystoupí na obranu míru. Je to

možno, když bude překonán rozkol dělnické třídy a vytvořena jednotná fronta, bojové součinnosti všech dělnických stran a organizací. Je to možno, když bude překonána odborová roztržičnost a sjednoceny všechny nefašistické organizace. Je to možno, když bude překonána izolovanost dělnické třídy od ostatních pracujících vrstev měst i venkova a vytvořena široká lidová fronta dělníků, pracujících rolníků, živnostníků a ostatních pracujících vrstev. Je to možno, když politika dělnické třídy nebude určována a podřizována zájmům buržoasie, ale když dělnická třída bude prováděti svoji samostatnou třídní politiku.

8. Prosadit jednotnou a lidovou frontu stůj co stůj!

VII. sjezd KSC proto prohlašuje, že Komunistická strana Československa je odhodlána dobytí se stůj co stůj těchto podmínek úspěšné lidové obrany a protinástupu: Jednotné fronty dělnictva, odborové jednoty, lidové fronty všech pracujících a samostatné třídní politiky dělnické třídy Československa.

II. Návrh platformy jednotné a lidové fronty v ČSR.

Aniž by upouštěli od svých programových zásad a cílů, aniž by přestali propagovati, agitovati a získavati široké vrstvy pracujícího lidu pro tyto zásady a cíle, komunisté navrhnou a podporují všechny takové požadavky a opatření, jež by sjednocovaly statisíce a miliony a jejichž uskutečnění by zlepšilo postavení dělníků, rolníků, živnostníků a jiných pracujících vrstev; rozšířilo jejich demokratická práva a zesílilo jejich pozice; oslabilo pozice reakce a fašismu a zatrasilo fašismu cestu k moci; pomohlo zachrániti mír a ubrániti lid a republiku před fašistickými podněcovateli války.

9. Ať platí bohatí!

Komunisté jsou přesvědčeni, že bídě a hladu bude učiněn definitivní konec, až bude odstraněno vykořisťování člověka člověkem, až budou vyvlastňovatelé vyvlastněni a nastoupěna široká cesta socialismu. Avšak i dnes možno zlepšiti postavení pracujícího lidu měst i venkova. K tomu však je třeba společného vystoupení a boje všech dělnických stran a organizací, jakož i organizací pracujících rolníků a živnostníků. Za to, aby byly ihned zahájeny rozsáhlé investiční práce, jejichž projekty jsou už hotovy u obcí, okresů, zemí, státu, železnic, silnic, meliorací, elektrifikace atd. Aby prostředky na tyto práce, pokud se nedostávají v normálních rozpočtech, byly získány nucenou půjčkou u milionářů. Aby dělníkům na těchto pracích zaměstnaným se dostalo řádných mezd podle kolektivní smlouvy. Aby dělníkům v závodech byly zvýšeny mzdy a kolektivní smlouvy skutečně zajištěny. Aby těm nezaměstnaným, kteří práci nedostanou, byla zajištěna podpora, zlepšen gentský systém a stravovací akce. Aby do hladových oblastí německých, slovenských a podkarpatských bylo dáno více chleba a více práce. Aby bylo zaopatřeno zaměstnání a živobytí pro mladou generaci pracujících. Aby byla zavedena 40, respektive 36hodinná doba pracovní při nezkrácených mzdách. Aby v závodech byl stíhán zaměstnavatelský teror, jímž jsou dělníci hnáni do žluťáckých organizací. Aby byly sníženy lichvářské kartelové ceny životních potřeb, jako cukru a pod. Aby byla provedena parcelace zbytkářské, velkostatkářské, státní a církevní půdy ve prospěch pracujících rolníků. Aby se pracujícím rolníkům a živnostníkům dostalo skutečného oddlužení na účet bank, velkostatkářů, lichvářů a státu. Aby se jim dostalo účinné ochrany proti útisku se strany kartelů, syndikátů a monopolů. Aby u pracujících rolníků, živnostníků a majitelů malých domků byly škrtnuty dlužné daně a sníženy daně běžné. Aby byl vydán zákaz prováděti u nich jakékoliv exekuce. Aby rolníkům byly zabezpečeny spravedlivé ceny jejich výrobků na účet lichvářských zisků monopolistů a snížen cen za výrobky velkostatkářů. Spravedlivé požadavky pracujícího lidu možno splniti, jeho nesnesitelné postavení možno zlepšiti, když bude prosazeno heslo: »Ať platí bohatí!«.

10. Všechna práva dělníkům a antifašistům — žádná práva fašistům, těmto pomocníkům Hitlera!

Komunisté jsou toho názoru, že pracující lid bude míti zabezpečenou plnou svobodu teprve za podmínek proletářské, sovětské demokracie. Avšak i dnes je možno udržeti a rozšířiti demokratická práva pracujících a zatrasiti cestu fašismu, jak ukazují příklady Francie a Španělska. K tomu však je nutno, aby všichni antifašisté a jejich strany a organizace se společně zasazovali za prosazení takových opatření, která znamenají skutečnou

obranu demokracie před fašismem. Ať je zrušena censura dělnického a jiného antifašistického tisku. Ať dělníkům a jiným antifašistům je zaručena svoboda slova, shromažďování a spolčování. Ať je udělena všeobecná amnestie protifašistickým vězňům, jakož i na všechny činy, vyplynulé ze sociálních zápasů (stávky, exekuce a j.). Neboť nelze vážně mluvit o obraně demokracie proti fašismu a zároveň pronásledovati nejdůležitější odpůrce fašismu. Ať ze státního aparátu včetně armády jsou odstraněni oni vysocí byrokraté a důstojníci, kteří jsou stoupenci reakce a fašismu. Ať naproti tomu jsou dána plná občanská práva vojákům, poddůstojníkům a prostým členům četnického a policejního sboru. Neboť nelze vážně brániti demokracii proti fašismu a zároveň ponechávati rozhodující posice v rukou jeho stoupenců. Ať všichni antifašisté, jejich strany a organizace, společně bojující za sociální a demokratická práva všech vrstev pracujícího lidu, rozvinou v celé zemi společnou velkou kampaň proti reakcionářům a fašistickým demagogům, aby jejich demagogii odhalili, je od lidu isolovali a připravili jim zdrcující porážku. **Nelze jinak obhájit demokracii před fašismem, než prosazováním hesla: »Všechna práva dělníkům a antifašistům — žádná práva fašistům, těmto pomocníkům Hitlera!«**

Součástí našeho antifašistického boje je obrana všech kulturních hodnot před reakcí. Ať je zaručena svoboda vědecké a umělecké práce. Ať je zrušena censura filmu a divadelních her. Ať jsou odstraněni ze škol, universit a všech výchovně-vzdělávacích institucí všichni reakční učitelé a profesori a z učebnic vymýceny reakční duch.

11. Uskutečnění rovnoprávnost všech národů Československa.

(V »Rudém právu« konfiskovány 3 řádky.)

Avšak už nyní možno docílit, aby demokratickou národní politikou, uskutečněním národní rovnoprávnosti ve všech směrech, byly vykonány minimální předpoklady pro normální soužití všech národů Československa a překonán ten krajně nebezpečný stav, kdy celé pohraniční oblasti stávají se obětí agentů zahraničního fašismu a irredenty. Komunisté jsou proti anšlusu, byť i jedné vesnice k Hitlerovu Německu, Horthyho Maďarsku nebo k pilsudčikovskému Polsku. Avšak klamná víra, fašismem a šovinismem svedených německých, maďarských a polských mas, může být překonána jen tehdy, bude-li učiněno zadost jejich oprávněným požadavkům a právům. Je třeba, aby do německých oblastí, na Slovensko a Podkarpatsko, bylo dáno více chleba, více práce, úměrně větší nezaměstnanosti, větší bidě, většímu nedostatku, který v těchto oblastech panuje. Je třeba, aby se Němcům, Slovákům, Maďarům, Ukrajincům a Polákům dostalo tolik a takových škol, kolik a jakých potřebují. Je třeba, aby ve státních a veřejných službách byli zaměstnáni němečtí, slovenští, maďarští, ukrajínští a polští dělníci, zřizenci a úředníci podle národnostního klíče. Je třeba učiniti konec s urážející a ponižující jazykovou praxí a stanoveno, že každý občan se může u úřadů a ve veřejném životě domluvit svým mateřským jazykem. Je třeba, aby se německým, slovenským, ukrajinským a polským rolníkům dostalo půdy na účet bývalých šlechtických latifundistů, zbytkářů a státu. Je třeba, aby tito rolníci a živnostníci byli vybaveni z dluhů a chráněni před exekutorem. Je zkrátka třeba uskutečnění rovnoprávnost nečeského obyvatelstva ve všech otázkách: sociálních a hospodářských, v oblasti politických práv, v oblasti školské, jazykové, kulturní atd. VII. sjezd KSC zdůrazňuje, že za předpokladu plné rovnoprávnosti všech národů Československa vedlo by uznání práva na národní sebeurčení, jehož se KSC nevzdává, jen k zesílení bratrského svazku národů Československa a ke zvýšení jeho odolnosti vůči zahraničnímu fašismu.

12. Na obranu míru a za zkrácení fašistického podněcovatele války.

Komunisté jsou si vědomi, že válkám bude učiněn definitivní konec odstraněním jejich základní příčiny, t. j. kapitalismu. Avšak i dnes možno zachrániti krajně ohrožený mír, když všechny mírumilovné síly ve státním a mezinárodním měřítku se sjednotí a sjednoceně vystoupí na obranu míru, zahroť svůj boj proti fašistickému útočníku a jeho pomocníkům, přivodí jeho izolaci a pád. Navrhujeme a žádáme proto: ať vláda závazně prohlásí, že plně podporuje mírovou politiku Sovětského svazu a že pevně trvá na sovětsko-československé smlouvě o vzájemné pomoci do všech jejích důsledků. Ať každý pokus oťrástí smlouvou sovětsko-československou a spřáhnutí se s Hitlerovým Berlínem je považováno za útok na mír a za velezradu na zájmech národů Československa. Ať

zástupce Československa ve Společnosti národů navrhuje a prosazuje, aby proti fašistickému útočníku, zejména proti fašistickému Německu, byla uplatněna účinná odvetná opatření hospodářského, finančního a politického rázu. Ať je vyhlášen a proveden bojkot berlínské Olympiady. Ať je zakázán dovoz jakékoliv fašistické literatury a filmů z Třetí říše. Ať jsou přerušeny všechny kulturní styky s představiteli fašistického Německa. Ať je zřízena německá antifašistická lidová vysílačka k paralysování lži a štvanic, šířených Hitlerovým rozhlasem. Ať je antifašistům v Sudetech dána plná svoboda. Ať je dána plná svoboda protihitlerovské činnosti německých antifašistů-emigrantů a tito podporováni z prostředků, určených pro ruské bělogvardějce. Ať je poskytnuta veškerá politická a morální podpora německému pracujícímu lidu v jeho těžkém boji s barbarským fašismem v Německu, neboť pád tohoto krvavého režimu zbaví svět jednoho z nejnebezpečnějších podněcovatelů války.

13. Za obranu lidu a republiky před fašistickým útočníkem.

Komunisté jsou přesvědčeni, že nejlepší zárukou obrany republiky a národní samostatnosti každého národa proti fašistickým útočníkům je moc, soustředěná v rukou proletariátu. Komunistům nejsou ale ani dnes lhostejny otázky obrany země, ohrožené bezprostředně fašistickým podněcovatelem války. Stojíc na posici obrany lidu a republiky před fašistickým útočníkem, nesmí se však dělnická třída ani v této věci podřizovat politice »vlastní« buržoasie, nýbrž musí vésti samostatnou, aktivní třídní politiku, vycházející ze zájmů pracujícího lidu a skutečné obrany proti fašismu. Komunisté odmítají názor, že obrana republiky je nutně spojena s politikou hradního míru a podřízení se pod vedení vlastní buržoasie. Naopak. Skutečná obrana republiky nezbytně vyžaduje zesílení třídního boje proti vlastní buržoasii, především proti reakčním, fašistickým živlům, zrádcům a kapitulantům, jejichž politika je v příkrém rozporu se zájmy skutečné obrany země. Zamezit zradu vlastní buržoasie, vynutit si jediné účinný, t. j. lidový, jakobinský způsob obrany republiky, toť otázka, která může přivést do pohybu miliony. Je pravý oportunistismus, odvozovati z obrany republiky proti fašistickému útočníku nutnost třídního míru s vlastní buržoasii. To vede k reformistickému a sociálpatriotickému stanovisku. Je sektářský dogmatismus ignorovati tuto otázku a prohlášovati, že do obrany republiky nám nic není, to že je věcí buržoasie. Ne, toť také věcí dělnické třídy a všeho pracujícího lidu a čím dříve bude řízení této obrany v jeho rukou, tím lépe bude o bezpečnost republiky a svobodu lidu postaráno.

14. Podmínky skutečné obrany.

Vycházejíce z těchto úvah, komunisté prohlašují: Skutečná obrana republiky vyžaduje, aby byly splněny sociální a hospodářské požadavky nezaměstnaných i zaměstnaných dělníků, pracujících mládeže a žen, pracujících rolníků a živnostníků a ostatních vrstev pracujícího lidu. (V »Rudém právu« konfiskováno 11 řádek.)

Komunisté jsou nejrozhodnějšími stoupenci obrany republiky proti fašismu. Právě proto varují před tím, aby pod titulem »obranu státu« byla v míru i ve válce suspendována občanská a demokratická práva lidu a jeho organizací. (V »Rudém právu« konfiskována 1 řádka.) Vedle výše uvedených návrhů navrhuji komunisté toto opatření pro lidovou obranu republiky:

Nechť se provede zestátnění zbrojního průmyslu bez náhrady při rozšíření a zabezpečení sociálních, odborových a politických práv zaměstnaného tam dělnictva a úřednictva. Nechť se zavede demokratická kontrola výroby zbraní a obchodu zbraněmi. Nechť jsou ze správních rad, vedení a ředitelství podniků a společností, za činné účasti dělníků a úředníků dotyčných závodů a podniků, odstraněni všichni říšskoněmečtí i domácí agenti a pomocníci Hitlera. Nechť v pohraničních územích je zabrána půda bývalých šlechtických latifundistů, velkostatkářů a zbytkářů a přidělena bezplatně tamním rolníkům a zemědělským dělníkům. Nechť je na boháče uvalena zvláštní daň, jejíž výnosu se pod kontrolou dělnických odborových organizací použije k účelům obrany země, jako stavby krytů, zaopatření plynových masek pro protiletčickou a protiplynovou obranu, pro stavby cest a jiných spojů atd. Nechť je vojákům, poddůstojníkům a nižšímu důstojníctvu zvýšen žold a zlepšena strava. Nechť je vojákům vráceno volební a koaliční právo a organizován denní styk vojenských částí s dělníky v závodech, v armádě vedena protifašistická propaganda a navázáno spojení jednotlivých částí armády s příslušnými částmi

Reakční, fašistické živly v těchto stranách by byly tlačeny do izolace, většina pracovníků a pokrokových živlů dnešních měšťáckých stran by tihla k sjednocení a sjednocení dělnictvu, vytvářela by se široká lidová fronta. Policie fašistické reakce by byla ořezána, posice dělnické třídy rozšířena a upevněna. Poměr sil by se změnil v neprospěch buržoazie a její fašistické reakce a ve prospěch dělnictva. Změnil by se také poměr síly mezi státním aparát a v armádě. I zde by pod vlivem sjednoceného a nastupujícího dělnického průběhu rychlá diferenciace. Velká část nižších kádru státního aparátu i armády by byla přitahována na stranu lidové fronty, státní aparát by přestal být spolehlivým nástrojem na potlačení lidu, jak jsme toho byli svědky v roce 1918. Nastala by krize buržoazního režimu.

19. Vláda lidové fronty.

A pak by také stála jinak otázka vlády. Jestliže dnes reakcionáři dávají vládním socialistům každou chvíli nůž na krk a stává se před diktát: buď všechno spolknete, anebo půjdete z vlády ven — pak by se stalo akutním a proveditelným heslo: reakcionáři půjdou z vlády ven! A pak by také mohla stát otázka vytvoření vlády lidové fronty, která by byla schopna provést požadavky lidové fronty a kterou by komunisté při tom plně podporovali.

Otázka vlády lidové fronty stává se obzvláště důležitou v souvislosti s obranou republiky proti zahraničnímu fašismu.

(Konfiskace.) »... skutečné obrany republiky proti fašismu. Dělnická třída musí vůči této vládě mít největší nedůvěru, tím větší, že pod pláštikem obrany republiky jsou prováděny militarizační a policejní opatření ke spoutání dělnictva, ke spoutání jeho organizací, ke spoutání všeho pracujícího lidu a poněvadž tím se ještě zvyšuje nebezpečí, že ozbrojená moc bude použita proti lidu. Proto také komunistická strana nemůže nést odpovědnost za celkovou brannou politiku dnešní vlády.« Naproti tomu vláda lidové fronty, vzešlá z mohutného lidového hnutí a jeho boje proti reakci, bude mít vůli a moc provést skutečná opatření na obranu lidu a republiky lidovým, jakobinským způsobem, opírajíc se při tom o činnou aktivitu a antifašistický boj nejširších mas, čímž budou dány praktické záruky, že ozbrojená moc nebude zneužita proti lidu a republika skutečně bráněna.

*

Nehledě na opětovné zamítnutí našich nabídek vedeními vládně-socialistických stran prohlašuje VII. sjezd KSC neochvějnou vůli komunistické strany dobýt se stůj co stůj akční jednoty dělnictva, odborové jednoty a lidové fronty všech pracujících. VII. sjezd KSC apeluje při tom na všechny stoupence jednotné fronty v řadách socialistických stran, na všechny jejich organizace a členy, aby se bez ohledu na všechna protiventství semkly, bojovali a přivedli k jednotě dělnické třídy ve svých stranách a organizacích k vítězství. VII. sjezd KSC současně apeluje k pracujícím rolníkům, živnostníkům, inteligenci a k jejich organizacím, aby v poznání, že obhajoba jejich vlastních zájmů může být zabezpečena nikoliv ve společenství s velkoburžoazií a velkostatkáři, nýbrž jedině ve spolku s dělnickou třídou — vstoupili všude ve styk s dělnickými organizacemi a společně s nimi položili základy široké lidové fronty.

IV. Otázky strany.

VII. sjezd KSC plně souhlasí s usneseními VII. světového kongresu Komunistické internacionály. Politika VII. kongresu KI, politika Dimitrovova, je politikou mobilisace milionů na obranu míru proti fašismu a ofensivě kapitálu. Usnesení VII. kongresu KI dávají podklad k překonání rozkolu dělnické třídy v národním a mezinárodním měřítku. Politika strany v duchu usnesení VII. kongresu KI, v duchu Dimitrovově, povede také v Československu k překonání rozkolu dělnické třídy.

20. Za správné uplatnění usnesení VII. kongresu KI.

Taková politika není lehká a jednoduchá. Vyžaduje velikých zkušeností, ocelové pevnosti a při tom pružnosti, bolševické ostrážitosti a vytrvalosti. Ve snaze po docílení snadných a rychlých úspěchů začalo vedení strany jíti po cestě nejmenšího odporu a vykládat a uplatňovat usnesení VII. kongresu KI oportunisticky. VII. sjezd KSC schvaluje hodnocení těchto chyb, jak bylo učiněno rozšířeným plnem ÚV KSC ze dne 24.—26. února 1936, schvaluje přijatá jím usnesení a opatření, vítá pomoc, kterou při vyspravení chyb po-

Označený citát je z řeči poslance J. Švermy v poslanecké sněmovně 21. dubna 1936.

... strana Exekutiva KI v čele se soudruhem Dimitrovem, schvaluje vystoupení soudruha Gottwalda. VII. sjezd KSC se zadostiučiněním zjišťuje, že po korektuře linie strany byla obnovena jednotnost a aktivita strany a jejich kádru.

Bylo by však omylem domnívat se, že jednou provedenou nápravou té či oné chyby strana stává vůči chybám oportunistického nebo sektářského charakteru imunní. Udání chyb se rychle vyvíjejí a ukazují na bližící se bouři. Strana jako celek a každá její organizace a člen budou znovu a znovu stavěni před nově a nově události, k nimž bude nutno zaujmout stanovisko, do nichž bude nutno aktivně, bolševicky zasáhnout a působit na jejich vývoj v zájmu dělnické třídy a všeho pracujícího lidu. Zde strana nevystává předem naučenými formullemi a schematy, zde nutno činiti v každém konkrétním případě konkrétní taktická a politická rozhodnutí a kroky. Co bylo politicky a takticky správné dříve, to může zítra, při změnách okolností, státi se nesprávným. Za takových okolností jsou nové chyby oportunistického i sektářského charakteru možny a jen maximálním dovolením si leninsko-stalinské strategie a taktiky a bolševickou sebekritikou může je strana stlačit na minimum. Strana, jak říká soudruh Dimitrov, se musí naučit plavat v bouřlivých vlnách třídního boje.

21. Zvýšení revoluční ostrážitosti.

Strana a každá její organizace musí bedlivě naslouchati hlasu a náladám širokých mas. Musí znát, co jimi hýbe, co chtějí, jaké jsou jejich tužby. Při tom musí dáti jejich tužbám a přáním třídní formulaci a třídní směr. Aby je mohla vésti, musí se strana od mas odtrhnout. A obdobně to platí ve straně samé pro všechny stranické orgány a vedení od shora až dolů. Nutno ve straně zvýšit revoluční ostrážitost, oživit zdravou bolševickou kritiku a sebekritiku. Každý člen má právo, v rámci své organizace kritizovati činnost a politiku své organizace a strany, má právo obracet se svými eventuálními pochybnostmi, námitkami a návrhy přímo na vedení strany. Vedení strany a každé organizace je povinno pečlivě dbáti každého kritického hlasu ve straně, zkoumat jeho oprávněnost a v kladném případě brát na něj zřetel při určování politiky strany či organizace. Není přípustno, aby zdravá a oprávněná kritika a sebekritika byla potlačována umlčováním, sesměšňováním, komandem a prostředky mechanické disciplíny. Na druhé straně je ovšem třeba bezohledně využíti lamovat jejich akceschopnost. Stejně tak nutno odrazit každý pokus, pod rouškou kritiky chyb zanášeti do strany straně nepřátelské, trockistické a polotrockistické názory, zejména jednání se zřejmými cizími živly. Příslušným orgánem či organizací učiněná usnesení jsou přirozeně pro každého člena závazná a musí býti prováděna.

22. Správná kádrová politika.

Vedení strany a každé jednotlivé organizace musí zahájit a vést bolševickou kádrovou politiku podle směrnic, daných soudruhem Dimitrovem v jeho závěrečném slově na VII. kongresu KI. »Kádry rozhodují vše.« Toto stalinské heslo neplatí jen pro Sovětský svaz, zemí vítězného proletariátu, nýbrž také pro revoluční hnutí kapitalistických států. V čem spočívá správná kádrová politika podle slov soudruha Dimitrova?

Za prvé je třeba lidí znát. Toho docílíme soustavným přezkoumáváním kádru. To se u nás dosud nedělo soustavně a proto stranické orgány neměly dostatečný přehled o kádrech, neznaly u mnohých sociální původ, odkud přišly, co v nich vězí atd. Zavedením soustavného přezkoumávání kádru zcela určitě objevíme mnohé schopné a oddané pracovníky, které jsme dosud neviděli a na druhé straně najdeme cizí, straně nepřátelské živly, jejichž strana musí se zbavit.

Za druhé je třeba správně vyhledávat kádry a správně je stavět na odpovědná místa. Na vedoucí místa v organizacích, orgánech strany třeba vyhledávat a stavět především takové kádry, které mají styk s masami, znají z vlastní zkušenosti masovou práci a tuto práci prakticky provádějí. U nás se dosud často uplatňuje systém »jen politiků«, »jen odborářů«, »jen družstevníků«, »jen tělocvikařů«, »jen obecní tatů« atd., při čemž omýlí se »jen politikáři«, obzvláště v okresním a krajském měřítku, jsou masám málo známí, pohybují se pouze v okruhu strany. Na odpovědná místa nutno vyhledávat a stavět masově vůdce, mající v masách autoritu a vliv. Třeba trpělivě a soustavně pečovat o politický růst ženských kádru a nebát se, svěřovati jim i odpovědná místa.

Za třetí je třeba účelně využívat kádry. U nás se často nezkoumá, k čemu má ten či onen soudruh nebo soudružka zvláštní vlohy a schopnosti, navaluje se naň spousta funkcí, takže nemůže řádně vykonávat žádnou, unaví se a otráví a odchází do ústraní. Nutno

s tímto nemravem nesmyslného přetěžování funkcemi učiniti konec. Každému jen tolik, co unese. A rozdělit to na víc lidí, na všechny soudruhy. Každý podle svých schopností. Toto rozdělení a účelné využití kádrů patří k velmi odpovědným úkolům vedení každé organizace a orgánů strany.

Za čtvrté je třeba správně rozestavit kádry. To znamená, že každé okresní nebo obvodní vedení musí dbát, aby v každém místě mělo určitý počet pevných aktivistů, kteří by iniciativně vedli celkovou politiku v místě. To znamená, že každé okresní nebo obvodní vedení má dbáti, aby okolo sebe mělo k dispozici určitý počet dobrých funkcionářů, pomoci nichž by bylo možno zasáhnout do celého okresu. To znamená, že obdobně musí postupovat krajské vedení vůči okresům a ústřední vedení vůči krajům. Zkrátka: na nejdůležitější úseky rozestavit nejlepší síly a dbát, aby žádný důležitý úsek nezůstal neobsazen.

Za páté je nutno soustavně pomáhat kádrům, pomáhat pečlivou instruktáží, kamarádskou kontrolou, nápravou nedostatků a chyb, povzbuzovat je náležitým oceněním jejich práce a pod. U nás jsou značně široké kádry, které jsou ponechány bez této soustavné pomoci. A kádry na velmi zodpovědných místech, jako v obecních zastupitelstvech, závodních výborech, masových organizacích atd. Často se o ně organizace nestará, jsou ponechány bez pomoci a kontroly, až nakonec přicházejí do konfliktů s organizací pro politické chyby, kterých by se mnohdy nedopustily, kdyby se jim pomáhalo a byly vedeny. Tento stav musí přestat a zejména tento druh kádrů musí od příslušné organizace, či orgánu strany dostat soustavné pomoci a kontroly.

Za šesté je nutno pečovat o zachování kádrů. Mnozí z našich dobrých funkcionářů jsou zavíráni a vyhazováni z práce. Nesmí se stát, aby na ně bylo organizací zapomenuto. Je nutná morální, politická i materiální pomoc takovým kádrům, aby viděly, že strana při nich stojí, aby je persekuce nezkrušila, nýbrž zocelila a ony byly tak straně zachovány.

23. Dimitrova kriteriia výběru kádrů.

Jakými základními kritérii se musíme řídit při volbě kádrů? Na to odpovídá Dimitrov:

»První kritérium: nehlubší oddanost věci dělnické třídy, věrnost straně, vyzkoušená v boji, v žalářích, před soudem, tváří v tvář třídnímu nepříteli.

Druhé kritérium: nejužší spojení s masami: žiti zájmy mas, cítiti puls života mas, jejich nálady a potřeby. Autorita vůdců našich stranických organizací musí být především založena na tom, že v nich masa vidí své předáky, přesvědčuje se z vlastní zkušenosti o jejich vůdcovských schopnostech, o jejich rozhodnosti a sebeobětavosti v boji.

Třetí kritérium: umění samostatně se orientovati v situaci a nebáti se odpovědnosti za rozhodnutí. Není vůdcem ten, kdo se bojí bráti na sebe odpovědnost. Není bolševikem ten, kdo nedovede projevovat iniciativu, kdo usuzuje — »udělám jen to, co mi oni řeknou«. Skutečným bolševickým vůdcem je ten, kdo neztrácí hlavu v okamžicích porážky, kdo se nevypíná v okamžicích úspěchů, kdo projevuje nezlomnou tvrdost při provádění usnesení. Kádry se vyvíjejí a rostou, když jsou stavěny před nutností, aby samostatně řešily konkrétní úkoly boje a když cítí na sobě veškerou odpovědnost za to.

Čtvrté kritérium: ukázněnost a bolševické zocelení jak v boji proti třídnímu nepříteli, tak i nesmiřitelnost ke všem úchyvkám od linie bolševismu.

Musíme, soudruzi, tím silněji zdůrazňovat nutnost těchto podmínek správného výběru kádrů, poněvadž v praxi velmi často je dáována přednost takovému soudruhovi, který na příklad dovede literárně psát, pěkně mluvit, ale není člověkem činu a nehodí se k boji, před jiným soudruhem, který snad neumí tak dobře psát a vystupovat, ale je pevným iniciativním soudruhem, spjatým s masami, schopným jíti do boje a vésti do boje jiné. Což je málo takových případů, kdy sektář, doktrinář, mudrlant vytlačuje oddaného masového pracovníka, skutečně dělnického předáka?

Naše vedoucí kádry musí spojoval znalost toho, co mají dělati, s bolševickou houževnatostí a revolučním charakterem a vůli to uskutečniti.»

VII. sjezd KSC volá celou stranu, všechny její organizace a členy ke zvýšené bojovné pohotovosti. Události ukazují na bouři. Zachovati v bouřlivých vlnách pevný, bolševický kurs, uměti mobilisovati, organisovati a vésti boj státnicové a milionové masy, vybojovati za každou cenu jednotu dělnické třídy a lidové fronty všech pracujících — to vyžaduje zocelené strany, zocelených kádrů (v »Rudém právu« konfiskovány 2 řádky) za socialismus, za šťastnou budoucnost všech národů Československa!